

Giới thiệu Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Trọng sinh, Hào môn thế gia, Đô thị tình duyên, Cải trang giả dạng, 1v1

Edit: Kỳ Vân (alesrisann)

Bookcover by Kỳ Vân

Hoa Khâm ở kiếp trước bị mọi người gán cho một cái tên là "bạo quân", là "người tâm thần", không ai yêu thích cô. Lần nữa được sống lại cô trở lại năm mười tám tuổi thanh xuân tươi trẻ.

Một lần nữa làm lại cuộc đời Hoa Khâm quyết tâm thay đổi hoàn toàn con người mình trở thành một người quân tử ôn tồn lễ độ.

Vì thế, mấy tháng sau, mọi người đều nói:

Hoa Khâm Hoa gia thay đổi rồi, quyết định đem Hoa gia phát triển phát đạt.

Hoa Khâm Hoa gia thanh quý tuyền đạt, là người tình trong mộng của các cô gái trong thành phố.

Từ đây, thiên kim tiểu thư tới cửa cầu hôn nối liền không dứt.

Note: 【Trọng sinh, Nữ giả nam trang, 1v1, nữ chủ Hoa Khâm, nam chủ Thượng Dật Cảnh, Hoa Thuần】

(Nam chủ chỉ có một người là Hoa Thuần, nhưng mà là hôn của Thượng Dật Cảnh nhập vào xác Hoa Thuần nên tác giả mới để nam chủ là tên của 2 người.)

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Người tâm thần ở Hoa gia

Edit: Kỳ Vân

Thành phố, tiếng sấm, tiếng mưa rơi hỗn tạp.

Trận bão táp này đã rơi năm ngày liên tục, cũng không có ý định ngừng lại.

Ở tư ty công viên của một biệt thự, một người nam nhân đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, mồ hôi theo trán hắt nhỏ xuống, đôi mắt đang nhắm chặt giờ phút này mở ra, con ngươi màu đen phẳng phát giống như vực sâu làm cho người ta trầm mê.

Cô đầu tiên là nằm ở trên giường ngẩng ra trong chốc lát, một lát sau mới cúi tay đem mái tóc che đầy một bên đôi mắt ra, từng cử động của cô, đều đậm đặc lạnh băng tới cực hạn.

Hoàn cảnh bốn phía rất quen thuộc.

Cô giống như nghe được tim chính mình đập đi thường sinh động, lòng bàn tay cùng ngón tay cái ma sát với nhau, cảm thụ được ngón tay kia còn chưa trải qua nhiều trắc trở nên vẫn còn cảm giác mềm mại.

Nam nhân đầu tiên là cười nhạt một tiếng, sau đó khẽ môi gọi lên một độ cung châm chọc, độ cung càng lúc càng lớn, là trạng thái vô cùng trào phúng, con ngươi màu đen, bị lệ khí bao phủ.

Đã trở lại... Cô đã trở lại.

Không biết trải qua bao lâu, Hoa Khâm mới từ trên giường đứng lên, mang dép lê, đi vào phòng tắm.

Mở vòi nước ra, cô dùng tay lấy một ít nước lạnh, vốc lên trên mặt, nước lạnh kích thích da thịt, cũng làm cho cô từ đầu óc mơ hồ trở nên thanh tỉnh.

Lúc này cô mới ngược mắt lên, nhìn ảnh ngược của mình trong gương... Tuổi trẻ của cô.

Edit: Alesrisann

Mới gặp, ấn tượng đầu tiên của người khác là đôi mắt đen thâm thúy lộ ra xa cách, tiếp theo mới là hình dáng rõ ràng, ngũ quan tinh xảo mà tuyệt mỹ, cánh môi no đủ ửng đỏ --

Bọt nước một giọt một giọt theo gò má cô rơi xuống trên mặt đất, ánh đèn chiếu lên cô, da thịt trắng nõn gần như trong suốt. Có lẽ là vừa tỉnh ngủ dậy, tóc đen cô hơi loạn, cả người đều lộ ra một cổ lười biếng phảng phất như dung nhập vào trong xương cốt, áo sơ mi màu trắng mở ra hai cúc áo, mơ hồ nhìn thấy được xương quai xanh phía dưới. Quần đen ở dưới, lộ ra cổ chân, dáng người của cô là tỉ lệ vàng hiếm thấy, trang phục bình thường mặc trên người cô phảng phất giống như người mẫu, vô cùng hoàn mỹ.

Gọi cảm, soái khí, tà mị.

Hoa Khâm lặng lẽ nhìn khuôn mặt tất cả mọi người đều yêu thích này.

Từng chuyện của kiếp trước thoáng hiện ra ở trong đầu... Từ khi cô sinh ra, trưởng thành, thậm chí thời điểm cô chết đều bị người khác tính kế, thất bại hoàn toàn. Cô bị người khác thao túng cuộc sống, cuối cùng đều là vì mặt mũi của ba mẹ... Hoa Khâm chỉ cảm thấy ông trời thật châm chọc cô.

Cảm xúc không khống chế được, xuất hiện sát ý, trong đầu truyền ra đau đớn, cùng nhau ăn mòn lý trí của cô, hai mắt đỏ đậm, đôi tay nắm chặt, khớp xương trắng bệch.

"Không... Bình tĩnh một chút, Hoa Khâm, suy nghĩ xem là bọn họ bắt đầu kế hoạch từ khi nào..." Áp lực thân thể của cô đã tới cực hạn, ngược lại khắc chế không được mà run rẩy, tiếng nói càng thêm khàn khàn đến tối, trong đó lộ ra vài phần suy sút, nhưng dần dần, cô đã bình tĩnh lại.

Suy nghĩ xem...

Từ năm tám tuổi bắt đầu bí mật cho cô dùng thuốc giả bệnh tâm thần, làm cho cuộc sống của cô không giống với người bình thường, càng trở nên dễ giận, ảo giác, tư duy sứt lồi.

Sau đó là cái gì... Lấy công ty, phân chia gia sản, đem cô trở thành vật nuôi mà trêu đùa, cuối cùng chết trên tay người cô gọi là "'em trai.'"

Còn có, người gọi là cậu của cô, cũng cùng bọn họ đóng một gương mặt giả nhân giả nghĩa --

Cô sẽ từng chút từng chút làm cho bọn họ không còn đường để trở về!

Trong lòng bình tĩnh trở lại, đi ra phòng tắm, thay đổi quần áo.

Ngay lúc này, một người đàn bà mặc quần áo ở nhà, đứng ở sát cửa sổ cao lớn, lo lắng nhìn thân ảnh nhỏ đang quỳ trong hoa viên.

Edit: Kỳ Vân

Tiểu thiếu gia đã quỳ một ngày trời, nếu tiếp tục quỳ nữa, bà khó bảo toàn là sẽ không xảy ra chuyện gì. Tiểu thiếu gia chỉ mới là thiếu niên mười tuổi thôi... Cũng không phải làm vỡ một cái ly thôi sao, tại sao người đó lại nhẫn tâm như vậy? Bên ngoài trời mưa lớn, lại lạnh như vậy... Đây thật sự là người thân sao? Ngay cả bà là người ngoài mà cũng không nhìn được!

Ngay lúc bà đang vô cùng lo lắng, thân ảnh ngoài cửa sổ bỗng nhiên quơ quơ, sau đó ngã vào đá cuội trên mặt đất.

Đồng tử người đàn bà đột nhiên co rút, bây giờ bà cũng không rảnh lo đến chuyện khác, nhanh tay cầm một chiếc ô rồi liền lao ra ngoài biệt thự.

Đi đến bên người Hoa Thuần, bà nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn giờ phút này đang tái nhợt, ngăn không được mà đau lòng.

Bà ngồi xổm xuống, sờ trán thiếu niên, tức khắc sợ hãi: "Làm sao mà nóng như vậy? Phải làm sao đây!"

Lại nhớ tới cái người thủ đoạn tàn nhẫn trong biệt thự, bà liền rung mình, dưới đáy lòng do dự bồi hồi, chung quy là thương hại lớn hơn so với sợ hãi.

Vì thế, một tay bế thiếu niên lên, đi vào biệt thự.

11/8/2018

--oOo--

Bạn Dân lại đăng lại:D

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi?

Edit: Kỳ Vân

Người hầu trong biệt thự không phải chỉ có một mình bà, giờ phút này thấy người đàn bà kia ôm theo đứa nhỏ trở về, trên mặt tất cả mọi người đều kinh ngạc, không cần nói cũng biết, trong đó còn khó lòng có thể che giấu sự sợ hãi. Một người phụ nữ trong đám mặc trang phục hầu gái nhìn không được đề thấp giọng nói nhắc nhở: "Bác mất trí rồi sao? Người đó ở trên còn không có... Bác làm như vậy, sẽ không bảo toàn được tính mạng!"

Người đàn bà kia không nói gì, chỉ đem đứa nhỏ đặt trên sô pha, người phụ nữ ở một bên chưa kịp ngăn cản lại mở to mắt --

Người đó có thói quen ở sạch rất nghiêm trọng, bây giờ bà ấy làm vậy là đang tìm đường chết!

Nghĩ xong, bước chân không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Ngay lúc này đây, Hoa Khâm mở cửa phòng ngủ ra.

Người hầu ở một bên đang quét tước, sau khi ngược lên nhìn thấy hần, thì khuôn mặt hoang mang, hoảng sợ.

Đây... Đây là ai?

Người đó tại sao lại... đi ra từ phòng này?

Tầm mắt Hoa Khâm nhân nhật quét về phía hầu gái, chậm rãi mở miệng, giọng nói từ tính có chút ám ảnh: "Như thế nào, sao còn không đi làm việc?"

Hầu gái mở to hai mắt nhìn, có chút không thể tin tưởng: "Hoa... Hoa tổng?"

Đáp lại cô chỉ là Hoa Khâm càng tăng thêm khí tràng lạnh băng.

Edit: Alesrisann

Người hầu bắt đầu luống cuống tay chân, thân thể không nhìn được mà phát run, còn chưa kịp nói gì thì nghe được dưới lầu vang lên tiếng ho khan kịch liệt.

Người hầu nguyên bản cuối thấp đầu, bây giờ càng thêm cuối thấp xuống nữa, phảng phất giống như đem đầu trốn xuống dưới khe đất, không bao giờ ra.

Trước kia, người đó luôn giữ một khuôn mặt ác ma, dữ tợn, chỉ khi bình tĩnh thì mới có khuôn mặt hoàn mỹ như vậy, nhưng dù cho có như vậy, thì bóng ma tâm lý của cô ta lại như cũ chưa từng mất.

Tàn bạo, điên cuồng, âm tình bất định --

Người đó chính là một người bệnh tâm thần, không có một chút khí chất nào của tầng lớp thượng lưu cả. Người đó giống như là người nhà giàu mới nổi, làm cho người ta nhìn càng thêm chán ghét, kính nhi viễn chi!

Lúc trước vừa nghe thấy âm thanh, người đó liền phát bệnh lên đánh người, đập đổ mọi thứ, chắc lần này cũng không ngoại lệ?

Hầu gái sợ hãi, lại đối với người này càng thêm khinh thường, chán ghét.

Cô muốn chạy, lại không thể chạy được, chỉ có thể đứng ngốc ở chỗ này.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể tạm lực giảm bớt đi sự tồn tại của mình khi hần giận chó đánh mèo.

Hoa Khâm nhớ rất rõ ngày này.

Bởi vì trời mưa to liên tục ba ngày liên miên không dứt.

Bởi vì ngày này, đứa nhỏ kia phát sốt, nóng tới 40 độ, sốt cao giằng co suốt một tuần, sau khi hần tỉnh lại, lần đầu tiên không chút nào che giấu, biểu hiện ra hận ý của mình.

Trần trụi, hận không thể băm thây cô ra, hận không thể đào tâm cô.

Nghĩ lại, Hoa Khâm không khỏi thấp giọng cười một tiếng.

Đến tột cùng là ai nên hận ai, ngay cả chính cô cũng không thể làm sáng tỏ được.

Ngón tay thon dài trắng nõn, cốt cách rõ ràng, vuốt ve trên cúc áo somi, đáy mắt Hoa Khâm càng thêm lạnh lùng.

Edit: Kỳ Vân

Đôi tay này, khi còn chưa trưởng thành đã giết rất nhiều người.

Không nghĩ tới, cô là người độc ác như vậy, còn có thể sống lại một lần nữa.

Chẳng lẽ là bởi vì, con người càng thêm tham lam dối trá, đó là yêu cầu hỗ trợ cô xuống địa ngục sao?

Khóe môi Hoa Khâm cười càng thêm ôn nhuận như ngọc.

Mặc tốt áo somi xong, Hoa Khâm có chút gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy thân ảnh kia, vì thế cô nhẹ cong khóe môi, nở nụ cười nhạt, đi xuống lầu.

Trước mắt lập tức xuất hiện một cảnh tượng, thiếu niên thân thể kiêu ngạo nửa nằm trên sofa, một bên di Thanh đang lo lắng nhìn hấn --

Bà biết Hoa Khâm cô chính là một đại ác ma.

Nhưng hết thấy những cái đó không quan trọng bằng lúc này.

Hiện tại lực chú ý của bà, tất cả là Hoa Thuần một thân đầy nước đang nằm ở trên sofa, nhưng không có một người nào chịu tiến lên giúp bà.

Thật là không ai đem bà để vào mắt.

Cuối cùng thân ảnh của cô cũng xuất hiện, dưới đại sảnh có không ít người cũng chú ý tới cô, nhưng đều là vì vẻ mặt bị kinh diễm.

Hấn... là ai?

Không trách bọn họ không nhận ra được, Hoa Khâm ở đây một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ thì có ít nhất mười tám tiếng đồng hồ là phát bệnh, thời gian còn lại chính là ngủ, người ở biệt thự thấy cô, mỗi người đều cúi đầu không dám nhìn, nào biết Hoa Khâm đến tột cùng là trông như thế nào?

Bởi vậy, cũng không ai nghĩ đến, người tâm thần kia, lại có được một dung nhan trời cao ân sủng như vậy.

22/8/2018

--oOo--

Vân: Sau bao nhiêu ngày chờ đợi, chương thứ 2 đã lên sàn...

#Lại đăng lại...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hấn ta không phải nó

Edit: Kỳ Vân

"Di Thanh, tôi có nói với dì, nó có thể đi vào nhà này sao?"

Hoa Khâm cười, giọng nói lúc trước chưa bao giờ có từ tính, trầm thấp, bây giờ nói ra, thậm chí làm cho cả dì Thanh và mọi người rùng mình.

Di Thanh quay đầu lại, liền nhìn thấy thân ảnh đang chậm rãi đi tới bên này, chưa kịp giật mình nhìn diện mạo Hoa Khâm, bà đã bị đôi mắt mang theo ý lạnh làm cho sợ hãi.

Hoàng loạn nơi đây lòng như thế nào cũng không áp chế xuống được, nhưng vẫn giải thích nói: "Hoa tổng, tiểu thiếu gia phát sốt rồi... Lại ngã xuống đất như vậy, sẽ nguy hiểm tới tính mạng!"

Hoa Khâm nghe bà ta nói xong, nhướn mày, ngữ khí có chút ý cười đậm nhiên: "Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi?"

Đây thật sự là anh ruột sao?!

Di Thanh từ sợ hãi chuyển hóa thành tức giận.

"Đem tiểu thiếu gia ôm vào phòng, tắm rửa sạch sẽ cho nó."

Bà đã không còn ôm bắt luận hy vọng gì nữa, lại lần nữa hé miệng, lời nói còn chưa nói ra khỏi miệng, liền kinh ngạc ngẩn đầu.

Di Thanh lúc này mới phát hiện, Hoa Khâm bây giờ với lúc trước không giống nhau.

Tình trạng không được bình thường của Hoa Khâm đã không còn tồn tại, mà thay thế là một loại cực kỳ tự phụ xa hoa, đôi mắt không chút ánh sáng giờ phút này cũng lưu động.

Di Thanh nhìn có chút khó hiểu, chỗ sâu bên trong đôi mắt kia giống như vực thẳm, nuốt hết tất cả mọi thứ.

Phảng phất như từ trong tim tới bên ngoài đều thay đổi.

Hoa Khâm của hiện tại, bà nhìn không thấu.

Ý cười trên khóe môi của Hoa Khâm phai nhạt dần, trong âm thanh lộ ra một tia lạnh lẽo: "Di Thanh, di có phải không cần đôi mắt nữa hay không, một hai phải tò mò chuyện không liên quan tới mình?"

Di Thanh nháy mắt lấy lại tinh thần, ý thức được chính mình suy nghĩ cái gì, hoảng loạn dời tầm mắt đi.

Edit: Alesrisann

Bà biết Hoa Khâm nói được là làm được, lập tức cũng không dám tiếp tục đợi ở đại sảnh, mà thấp giọng trả lời: "Hoa tổng, tôi đem tiểu thiếu gia ôm về phòng."

Nói xong, liền bế đứa nhỏ còn đang sốt đến hôn mê từ trên ghế sofa lên, đi tới cầu thang, bên tai vẫn còn vang vọng tiếng nói từ tính của Hoa Khâm đang phân phó với người hầu: "Đem cái ghế sofa này ném đi, buổi sáng ngày mai, tôi muốn nhìn thấy được cái mới."

Di Thanh nhin không được ở trong lòng lắc đầu, có chút thất vọng.

Làm sao mà khác trước được chứ, những thứ đó đã thấm vào trong xương cốt rồi, vẫn sẽ như cũ không thay đổi.

Hoa Thuần sốt tới mơ mơ màng màng, đầu lại đau, một lúc lâu sau, trong đầu hần cuối cùng cũng nổi lên một vài phần ký ức, cùng với... Chính mình lúc trước hoàn toàn mất đi ý thức, mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Hoa Khâm.

Hần lập tức thanh tỉnh lại.

Nhìn tới tình cảnh trong phòng, trong mắt của Hoa Thuần hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó liền bình tĩnh trở lại.

Nếu là trước kia, Hoa Khâm chỉ sợ sẽ không dễ dàng buông tha cho hần như vậy, lần này là uống sai thuốc gì sao?

Đang suy nghĩ, thì cửa phòng ngủ đột nhiên từ bên ngoài mở ra, đi vào là một thân ảnh thon dài, Hoa Thuần nhìn qua, tay ở trong chăn, không khỏi căng thẳng.

Yết hầu khô cạn, một câu cũng nói không nên lời.

Thân thể này của hần thật sự đang rất mệt mỏi, nếu lúc này Hoa Khâm muốn làm gì hần, thì chỉ sợ hần chết cũng không thành vấn đề.

Đúng vậy, Hoa Khâm chủ động tìm hần, chính là lúc tâm tình cô ta không thoải mái, cần nhu cầu để phát tiết gấp. Mặt khác, có Di Thanh chăm sóc, cũng có thể được ăn no, mặc ấm. Hần ở cái nhà này không có địa vị gì, người hầu thì luôn ước gì cách xa hần một chút để tránh phải chịu liên lụy, cũng chỉ có Di Thanh là thật sự thương hần.

Mà hần, tất nhiên cũng chỉ có thể dựa vào một chút đáng thương này để sinh sống.

Khi Hoa Khâm mở cửa ra thì nhìn thấy người em trai này đang liếc mắt nhìn cô.

Cong cong khóe môi, nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào.

Hôm nay bất quá chỉ là ngày hôm sau, nhưng bị sốt cao lại khỏi nhanh như vậy, đây là hiệu ứng bướm bướm sao?

Edit: Kỳ Vân

Hoa Khâm bất động thanh sắc, đi vào trong phòng, Hoa Thuần lúc này mới chú ý tới, Dư quán gian đang đi theo phía sau cô, cùng với một người nam nhân mặc áo trắng dài lúc trước hần chưa từng nhìn thấy qua, Hoa Thuần còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy thanh âm từ tính, đậm bạc của Hoa Khâm vang lên, "Đi qua nhìn tiểu thiếu gia xem, có phải đã hạ sốt rồi hay không."

Xem bệnh cho hần? Hoa Thuần có chút không thể tin tưởng được, nhưng người nam nhân mặc áo trắng dài kia đã lên tiếng, đi đến mép giường sờ trán hần, rồi cung kính trả lời với Hoa Khâm nói: "Đã khỏi hần, nhưng mấy ngày gần nhất sẽ dễ bị sốt trở lại, chỉ được ăn một chút thức ăn thanh đạm."

Hoa Khâm không có phản ứng gì, chỉ liếc mắt một cái nhìn Hoa Thuần đang ở trên giường, nào biết một cái liếc mắt này vừa vụn cùng Hoa Thuần đối mặt, mặc dù Hoa Thuần lập tức dời ánh mắt đi, nhưng cũng không thắng nổi đáy lòng Hoa Khâm sinh ra một tia thú vị.

Ánh mắt kia gọn sóng bất kinh, trầm ổn, sát khí kinh người, còn mang theo một cảm giác tàn nhẫn trên người, ở đây là ánh mắt của một thiếu niên mười tuổi bình thường.

Cô nhớ rất rõ ràng, trước kia Hoa Thuần yếu đuối, tự ti, bé nhỏ, ngay cả khi hận cô, trừ bỏ một đêm đó tiết lộ ra, thì thường ngày không có biểu hiện gì, nhưng còn không phải là một con sùng vật nhỏ nghe lời sao? Đánh mắng như thế nào hấn cũng đều không đánh trả.

Ngay cả cuối cùng khi giết cô, hấn cũng còn sợ mà không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Hoa Khâm hí hí mắt, tay phải thay đổi sờ lên chiếc nhẫn chuông gia trên ngón trỏ tay trái, lòng bàn tay ma xát, như có điều gì suy tư.

Vật nhỏ này, không phải Hoa Thuần.

Nếu cô có thể trọng sinh, vậy trên đời này còn có chuyện gì không có khả năng xảy ra? Thậm chí còn có lời tuyên bố quỷ thần, linh hồn bị cướp đoạt.

Chẳng qua là không biết, người bám vào nó, rốt cuộc là ai.

Thật có ý tứ.

Độ cung bên khóe môi Hoa Khâm tăng lên, tâm tình dị thường sung sướng, thậm chí còn phân phó Dư quản gia đang ở một bên: "Nghe rõ không, về sau thức ăn của tiểu thiếu gia, làm thanh đạm một chút."

Hành động này, không thể nghi ngờ là làm cho mọi người đều kinh ngạc.

Dư quản gia càng vội vàng đáp: "Vâng, Hoa tổng."

Dư quang hấn nhìn thoáng qua Hoa Thuần đang ngồi ở trên giường không có phản ứng gì, thời điểm này trực giác càng mãnh liệt hơn lúc trước.

Vị này, sau này chỉ sợ là được sủng rồi.

1/9/2018

--oOo--

Vân: Chương 3 đã ra lò rồi đây:>

#Đăng lại n+ lần...

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Có muốn đi học không?

Edit: Kỳ Vân

Thẳng đến khi Dư quản gia cùng bác sĩ đều đi khỏi phòng ngủ, đầu Hoa Thuần vẫn còn cúi xuống.

Đương nhiên không phải là vì sợ hãi, chỉ là không biết Hoa Khâm rốt cuộc đang làm gì, lần này lại nghĩ ra trò gì mới sao?

Trò mới.

Đúng vậy, hấn căn bản là không tin cái người tâm thần Hoa Khâm này có thể sống bình thường được một ngày.

Sau năm năm chịu quất, mắng, vũ nhục, thì hấn đã không còn ôm hi vọng gì với Hoa Khâm nữa.

Nhưng một ngày nào đó hấn sẽ trở về.

Thượng Dật Cảnh hấn, cũng không phải là người dễ trêu chọc như vậy!

Không sai, hấn không phải là Hoa Thuần. Khi Hoa Thuần ba tuổi, hồn hấn xuyên vào thân thể của Hoa Thuần, còn thân thể hấn thì đã chết.

Ngày hồn hấn xuyên vào, là sau khi hấn chết được bảy ngày.

Mà sau khi bị đưa tới nơi này... Ngăn cách tự do của thân thể, không, trừ bỏ TV, thì không còn thiết bị nào có thông tin nữa, nếu muốn liên lạc với người khác, cũng không có cách nào khác.

Hoa Khâm, thậm chí cả thư cũng không cho hắn đọc.

Hắn căn bản là không biết Hoa Khâm vì sao lại có thành kiến với nguyên thân như vậy, nhưng hắn cũng không muốn biết.

Hắn ở đây bảy năm, thân thể càng ngày càng suy yếu, trong lòng cất dấu nỗi hận với Hoa Khâm, cũng càng ngày càng thêm ầm ỉ.

Khi hắn nghĩ tới đó, ánh mắt Thượng Dật Cảnh đen tối sâu thẳm có vẻ khủng bố.

Chỗ bên cạnh Thượng Dật Cảnh lồm xồm một chút, bên tai liền có truyền đến giọng nói có chút trầm thấp của Hoa Khâm: "Suy nghĩ cái gì."

Edit: Alesrisann

Nghe âm thanh từ tính xa lạ, Thượng Dật Cảnh có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã trấn định trở lại, thanh âm phát ra rất nhỏ, nghe có vẻ rất yếu: "Không có gì."

Hắn biết, Hoa Khâm thích những người sợ cô, càng hận không thể làm cho mỗi người đều sợ cô. Khi người hầu nói những lời như vậy, đều có thể làm cho người bệnh tâm thần này xuống tay nhẹ một chút -- đây cũng là lần đầu tiên hắn dùng loại ngữ khí này để nói chuyện.

Là cô cho hắn biết, ngoan ngoãn khi nào nên có và khi nào không nên có, cho nên Thượng Dật Cảnh hắn học, sau này hắn nhất định sẽ hung hăng trả lại cho cô!

Hoa Khâm nhìn đứa nhỏ ở trên giường, ngoài ý muốn hí hí mắt.

Cô không cho rằng người có thể có loại ánh mắt này khi đối diện với cô sẽ là người thật sự sợ cô.

Loại giả vờ kính cẩn nghe theo này, thật sự làm cho người ta thật khó chịu.

Đôi mắt hiện lên ánh sáng nguy hiểm, Hoa Khâm bỗng nhiên vươn một bàn tay, đè đầu Hoa Thuần lại, không quan tâm cả người hắn trở nên cứng đờ, không có chút sức lực nào hướng về phía cô.

Hoa Khâm chuyển đầu Thượng Dật Cảnh qua, kéo lại gần. Khoảng cách hai người được rút lại, gần tới mức có thể thấy được lông tơ trên mặt đối phương.

Hoa Khâm sung sướng.

Cô cong môi, hơi mở miệng, tiếng nói đậm đặc, nghe không ra vui buồn hay tức giận: "Không cần sợ hãi, cũng đừng giả bộ vẻ mặt như vậy, nhìn rất ghê tởm."

Thượng Dật Cảnh dừng một chút, chậm rãi ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt đang gần trong gang tấc.

Gương mặt này, vô luận thấy như thế nào, cũng đều cảm thấy là một khuôn mặt tuyệt đẹp, vô luận nghiêm túc như thế nào, thì biểu tình trên mặt kia cũng đều thanh quý, rụt rè như vậy, còn có khóe môi người nọ khi cười --

Đây thật sự là người bệnh tâm thần đó sao?

Hoa Khâm hiện tại với Hoa Khâm trước kia quả thực là cách biệt nhau một trời một vực.

Edit: Kỳ Vân

Không đợi Thượng Dật Cảnh nghĩ xong, Hoa Khâm lại đè sát vào thêm một chút nữa, môi răng, hơi thở nóng cháy phả vào trên mặt hắn, có chút không khoẻ.

"Muốn đi học không, hửm?"

Thượng Dật Cảnh sùng sốt, cũng bất chấp Hoa Khâm cùng hắn cách xa nhau bây giờ lại gần như vậy, thanh âm khàn khàn dò hỏi lại lần nữa: "Cậu đây là... Nghiêm túc sao?"

Chỉ cần nghĩ lại, Thượng Dật Cảnh có cảm giác máu cả người sôi trào, dị thường kích động.

19/9/2018

--oOo--

Dân edit dở đéo chịu nổi:D đm lại lười edit nữa rồi:D

Chương 5: Gọi tôi là anh trai

Edit: Kỳ Vân

Hoa Khâm giống như nhìn ra được Thượng Dật Cảnh đang hưng phấn, cô không có lập tức trả lời, mà chỉ từng câu từng chữ sửa lại đúng từ ngữ cho hần, thanh âm từ hoản trầm thấp: "Gọi tôi là anh trai."

Anh trai.

Kêu người đã ngược đãi hần là anh trai?

Thượng Dật Cảnh thiếu chút nữa cười nhạo ra tiếng, lại nhịn xuống, vì sợ Hoa Khâm cao hứng, cũng vì hần thấy được một chút hy vọng nhỏ, cho nên, Thượng Dật Cảnh rất ngoan mà gọi một tiếng.

"Anh trai."

Khi Thượng Dật Cảnh gọi một tiếng anh trai này, đôi mắt của Hoa Khâm càng sâu thẳm như biển, cô không nói chuyện. Bộ dáng này, làm tức giận trong lòng Thượng Dật Cảnh càng thêm bùng phát.

Hần gọi cũng đã gọi rồi, không cần nói với hần, cái này bắt quá là cô đang trêu chọc hần!

Có lẽ là để xác minh những lời trong lòng hần, Hoa Khâm đứng lên, ánh mắt có chút đen tối nhìn xuống Thượng Dật Cảnh, hơi hơi khom lưng.

Trán có chút lạnh.

Đồng tử Thượng Dật Cảnh không khỏi phóng đại, không hiểu được ý của Hoa Khâm.

"Em trai của Hoa Khâm tôi, muốn học trường nào cũng đều được, tôi sẽ sắp xếp, ngày mai sáu giờ rời giường được không?" Cái âm điệu cuối cùng kia, mang theo chút nghi vấn, rất gọi cảm.

"Đạ được, anh trai." Thượng Dật Cảnh áp chế nội tâm đang cuồng nhiệt kích động của mình lại, thuận theo hỏi đáp.

Cho dù là giả vờ, cũng nên làm cho cô ta cảm thấy sung sướng.

Edit: Alesrisann

Đôi mắt Hoa Khâm lộ ra một cổ sương mù, mông lung không rõ chân thật hay thanh tỉnh, chỉ là thân hình như cũ thanh quý ưu nhã, tiếng nói nhạt nhẽo ép xuống thấp nhất: "Đêm nay phải ngủ một giấc thật ngon." Nói xong, cô liền bước đôi chân thon dài đi ra khỏi phòng.

Tiểu gia hóa mới này, có thể sẽ thú vị nhiều hơn so với trước kia.

Thượng Dật Cảnh nhìn Hoa Khâm đi ra khỏi phòng, lúc này biểu tình mới hơi thả lỏng, đôi mắt trầm xuống nảy sinh ra ác độc, hần cắn răng, một tay gắt gao hướng tới trên trán nơi bị Hoa Khâm đụng nhẹ vào lau đi, hần chỉ cảm thấy cả người đều bị một cổ cảm xúc ghê tởm vây quanh.

Ngày mai rất nhanh sẽ đến, hần sẽ có thể hoàn toàn thoát khỏi Hoa gia... Như vậy thời gian này, còn phải nhẫn nhịn chuyện gì nữa?

Khuôn mặt còn đang bàng hoàng bởi vì thiếu dinh dưỡng mà có chút nhỏ, mang theo lạnh lùng có chút không hợp với độ tuổi.

Sáu giờ, Hoa Khâm từ trên giường đứng lên, ngũ quan tinh xảo tuyệt đẹp lộ ra một cổ lạnh băng mỏng manh và quanh quẽ, làn da trắng nõn giống như trong suốt. Cô đã mặc xong quần áo đầu vào đây, đứng trước gương nhìn vào bên trong, cả người lộ ra cô tự phụ tựa như nam tử thân sĩ.

Edit: Kỳ Vân

Nếu nói là mặt nạ, thì gương mặt này của cô, chính là mặt nạ hoàn mỹ nhất.

Hoa Khâm đem áo màu đen ở bên ngoài sửa sang lại, trên mặt không có biểu tình gì, lộ ra một nụ cười nhạt.

Giống như một bút vẽ rồng điểm mắt, độ cong nơi khóe môi ôn nhu ưu nhã, cặp mắt phượng hẹp dài hơi nhếch lên, trong mắt giống như là có thủy quang nổi lên, có vẻ câu nhân lại điểm lệ. Nụ cười này, tựa như đem công tước quý tộc cao ngạo quanh quẽ kéo xuống nhân gian, trở thành người có hương vị,

thân thiết ôn hòa mà không mất đi vẻ ưu nhã, làm kinh diễm mọi người.

Người hầu gái đẩy cửa vào, vừa lúc thấy được một màn này, tức khắc, mọi động tác trong tay đều ngừng lại, trong ánh mắt thoáng hiện lên si mê.

Guồng mặt này, thật sự quá mức hoàn mỹ.

Hoa Khâm từ trong gương nhìn thấy biểu tình của hầu gái, khóe môi cười lớn thêm vài phần, là ý vị trào phúng.

Mặc kệ là ai chán ghét cô đến cỡ nào, thì đều không phải giống nhau si mê với dung mạo tốt đẹp sao?

Thật là dối trá.

Đôi mắt Hoa Khâm càng thêm lạnh lẽo, ngữ khí lại cực kỳ ôn hòa: "Về sau không cần cô lên đây gọi tôi nữa, cảm ơn."

Ba ngày này, Hoa Khâm biến hóa thật sự rất lớn, cô hoàn toàn không giống trước kia dễ dàng bạo phát tức giận, ngược lại đối xử tôn trọng, ôn hòa với tất cả mọi người trong biệt thự, rất nhiều người có nhận thức mới đối với giá trị nhan giá của cô, những người còn lại thì hoài nghi.

Hoa tổng... Thật sự là người tốt sao?

17/12/2018

--oOo--

Vân: Đạo này cảm thấy mình chăm vl / ^

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mỹ nam này từ đâu tới!?

Edit: Kỳ Vân

Phần lớn mọi người vẫn không tin như cũ.

Một người bị bệnh tâm thần tám chín năm, sao đột nhiên có thể nói tốt là tốt ngay được, huống chi hình tượng người tâm thần của cô đã bị mọi người khắc sâu vào trong đầu, trong thời gian ngắn làm sao có thể thay đổi.

Hoa Khâm cũng không sốt ruột, dù sao, cô cũng chỉ mới mười tám tuổi, còn rất nhiều thời gian, không phải sao?

Hoa Khâm chọn trường học cho Thượng Dật Cảnh, là trường học trọng điểm nổi tiếng nhất ở thành phố, ở trong nước cũng rất được hoan nghênh.

Ngôi trường này, trừ bỏ người phải có thành tích tốt mới có thể trúng tuyển, người còn lại vào nơi này học đều là con cái của gia đình danh môn vọng tộc trong thành phố. Bây giờ Hoa Khâm đưa Thượng Dật Cảnh đến đây, cũng đã giải thích hiện tại cô rất coi trọng Thượng Dật Cảnh.

Bên trong xe, Hoa Khâm xoa xoa đầu Thượng Dật Cảnh, giọng nói từ tính nhẹ nhàng vang lên: "Tôi đã đăng kí cho cậu học ở ban 4, ở bên trong học thật tốt, cuối tháng tôi muốn thấy thành tích của cậu."

Trong lòng Thượng Dật Cảnh cười nhạt một tiếng.

Mỗi ngày đều phải hóa trang thành bộ dạng một người anh trai tốt, cô ta không cảm thấy mệt mỏi sao, nếu như nguyên chủ bị cô ta ngược đãi năm năm là thật, thì không biết chừng tâm lý đã vặn vẹo biến thái âm lãnh đến mức nào rồi.

Đương nhiên, trên mặt, Thượng Dật Cảnh vẫn đáp ứng như cũ: "Em biết rồi, anh trai." Nói xong, hán cảm chiếc cặp bên trong cái gì cũng không có, chuẩn bị xuống xe.

Edit: Alesrisann

Hoa Khâm tốt bụng giúp hắn mở cửa xe. Lúc gần đi, Hoa Khâm nhìn bóng dáng của Thượng Dật Cảnh, khóe môi nhẹ cong lên, tươi cười ôn hòa, ưu nhã.

Vật nhỏ, cậu tốt nhất không nên trốn tôi.

Bởi vì đó là một quyết định rất ngu xuẩn.

Tài xế ở phía trước nhìn không được mở miệng, dò hỏi ý kiến: “Hoa tổng, bây giờ chúng ta trở về sao?”

“Lái xe đến tập đoàn đi.” Độ cung nơi khoe môi của Hoa Khâm phai nhạt đi không ít, phân phó một câu này xong, cô liền nhắm hai mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Chờ lát nữa còn có một trận quyết chiến ác liệt cần cô ra tay đánh đó.

Nghĩ đến đám lão gia hỏa bắt từ kia, đầu Hoa Khâm liền đau lên.

Công ty Hoa Hoàng mấy năm nay đã bị thay đổi hoàn toàn.

Bởi vì thiếu một người tâm phúc, cho nên công ty đã sớm bị các thương nghiệp kinh tế cạnh tranh lớn khác loại trừ. Công ty bây giờ cũng chỉ là một cái vỏ rỗng tồn tại trên danh nghĩa mà thôi.

Hoa Khâm nhớ lại từ năm cô chín tuổi đến năm hai mươi lăm tuổi, phát hiện ra những năm đó cô thật ra rất hỗn đản.

Bởi vì dây thần kinh của cô mẫn cảm hơn so với người bình thường, thường xuyên không khống chế được mà bạo phát, cuộc sống trôi qua một cách đàn độn.

Sau khi tỉnh ngộ, thì công ty cũng đã không còn kịp cứu trở về rồi, với bản lĩnh của cô thì cũng chỉ có thể giúp cho công ty kéo dài thêm một chút hơi tàn ở thành phố này mà thôi.

Edit: Kỳ Vân

Khi cô chết vào năm hai mươi chín tuổi, cũng chỉ để lại cho mọi người ấn tượng của một người bị bệnh tâm thần, điên điên khùng khùng, có thể đập vỡ mọi thứ bất cứ lúc nào.

Hoa Khâm cô không để ý đến cái nhìn mọi người, nhưng cô cũng biết chính mình sống thảm hại đến mức nào.

Ví dụ như... Cô còn chưa tìm ra được hung thủ đã biến cô thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Lại ví dụ như... Cô còn chưa ***.

Làm thế nào có thể chết được!!!

Cô lại còn chết trên tay kẻ bất lực Hoa Thuần.

Quá uất ức.

Lần này, thử đến đây xem.

Độc được làm thùng ruột, cô đều đã chuẩn bị xong cả rồi.

Trên mặt cô hiện lên ý cười khiêm tốn.

Đề tài xế chạy vào bãi đỗ xe, Hoa Khâm đạp bước chân, chậm rãi bước vào tòa nhà cao ốc cao gần tới mây.

Hết thấy đều còn kịp.

Hết thấy đều chỉ mới bắt đầu.

Trên bầu trời mây xanh trong vắt, ánh sáng phản xạ chiếu xuống, một nửa chiếu vào trên khuôn mặt của Hoa Khâm, ôn hòa lại dấu đi chút sắc bén.

Edit: Alesrisann

Đại sảnh công ty, vang lên từng đợt tiếng hút khí.

Tầm mắt của mọi người bị một hình bóng ở cửa hấp dẫn, gắt gao không thể dời đi.

Người nam nhân này vô cùng tuấn mỹ, ngũ quan tinh xảo, mỗi một phân trên khuôn mặt tựa như được lưỡi đao điêu khắc.

Đôi mắt phượng hẹp dài, con ngươi màu đen phẳng phát giống như có thể câu thông với vực sâu. Đôi lúc có một chút ánh sáng ôn hòa, cơ trí lóe lên, làm người khác không thấy rõ cảm xúc của hắn nhưng lại có thể dễ dàng bị hắn làm cho mất hồn. Đặc biệt là nốt ruồi dưới mắt phải, vô cùng yêu dã.

Mũi cao gầy, cánh môi mỏng no đủ ửng đỏ, làm cho người khác hận không thể ngay lập tức hôn lên. Làn da hắn trắng nõn gần như trong suốt, cũng bởi vì vậy mà làm cho cả người hắn có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều.

Tây trang màu đen trắng tấp vẩy lấy thân hình, dáng người ti lệ vàng làm cho người trước mắt như có ánh sáng bao phủ.

Đây là mỹ nam tử đầu tới vậy!

14/5/2019

--oOo--

Vân: Helloooo, có ai mong ngóng truyện này không??:3

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hoa Khâm, phế vật xấu xí trong lời đồn

Edit: Kỳ Vân

Đại sảnh trở nên yên tĩnh quý dị.

Đôi mắt Hoa Khâm đảo qua, sau đó chậm rãi cong khóe môi chào mọi người, lễ nghi đúng mực, ý cười nhẹ nhàng, lại mang theo vài phần thân thiết.

Đến khi Hoa Khâm đi vào thang máy, mọi người mới dần từ trong kinh diễm phục hồi lại tinh thần.

“Quả thật là quá soái rồi!”

“Lực soái của bạn trai quá bạo a!!”

“Tôi cảm giác dáng người của hắn nhất định cũng giống với nhan sắc của hắn, là loại người mặc đồ thì gầy còi đồ thì có thịt —— thật muốn sờ cơ bụng hắn!”

Cho nên cuối cùng chốt lại một câu.

“Giá trị nhan sắc nghịch thiên như vậy ở trong thời đại photoshop nam nữ hỗn độn bây giờ thì quả thực là trân phẩm, trân phẩm tuyệt bản!”

“Chẳng lẽ chỉ có một mình tôi tò mò thôi sao, soái ca đó tại sao lại ở đây, chỉ sợ bây giờ không còn ai muốn hợp tác với Hoa Hoàng nữa rồi? Công ty này sớm hay muộn cũng sẽ phá sản, chờ nhận được tiền lương tháng này tôi liền từ chức.”

Edit: Alesrisann

“Chuyện này không phải ai cũng nghĩ như vậy sao? Lúc trước, khi Hoa Khâm vừa nhận chức, tôi liền biết công ty này sớm muộn gì cũng sẽ phá sản, Hoa gia năm đó sánh vai đứng chung với tám đại thế gia, không nghĩ tới trong bốn năm này, đảo mắt đã bị Quý gia thay thế.”

Mỗi người nói đến đây, đều nhin không được thở dài.

“Chẳng lẽ là tôi đây thu mua?” Dù sao thì khí chất của người nọ cũng quá mạnh mẽ, là nhân vật trong xã hội thượng lưu.

Lúc bọn họ còn đang thảo luận kịch liệt, một người đột nhiên mở miệng nói: “Soái ca vừa rồi, hình như sử dụng thang máy chuyên dụng của tổng tài.”

Không khí lập tức trở nên yên tĩnh quý dị.

Cũng không biết là ai, nuốt một ngụm nước bọt.

Có người ha ha: “Không có khả năng, phế vật Hoa gia không phải đã sớm mặc kệ mọi chuyện của công ty sao, chỉ ở nhà ăn nhậu chơi bởi chờ phá sản thôi, làm sao...”

“Hắn thật sự sử dụng thang máy tổng tài, tôi nhìn thấy rất rõ.” Người nọ còn chưa nói xong, đã bị người khác đánh gãy, vẻ mặt kiên quyết nói Hoa Khâm đi thang máy tổng tài, làm cho mọi người bắt đầu tin tưởng.

Edit: Kỳ Vân

Thang máy tổng tài chỉ có dấu vân tay của tổng tài mới có thể mở được, là thang máy chuyên dụng cá nhân, nếu như soái ca vừa nãy sử dụng thang máy đó đi lên... Vậy hắn thật sự là Hoa Khâm?!

Nghe đồn phé vật xấu xí âm hiểm xảo trá, hi nộ vô thường, âm tình bất định chẳng làm nên trò trống gì.

Thấy thế nào cũng không có khả năng!

“Nếu hẳn thật sự là Hoa Khâm, không phải lo công ty phá sản, ít nhất giá trị nhan sắc đó ở giới giải trí cũng rất hot nha.” Có người cảm thán.

“Tôi quên chụp ảnh lại rồi!” Có người vỗ đầu ảo não.

Hoa Khâm đi lên tầng hai mươi ba, lúc tới cửa văn phòng tổng tài, nhìn thấy thư kí hoặc là mệt rũ rời nằm trên bàn làm việc, hoặc là uống cà phê nói chuyện phiếm, cũng không tức giận, chỉ không nhanh không chậm nói với một cô gái tóc ngắn ngồi đầu tiên: “Thư kí Từ, tôi muốn cô đưa bảng thông tin cổ đông của Hoa Hoàng và người phụ trách hạng mục cho tôi, hai giờ sau mở hội nghị ở phòng họp, đúng rồi, đưa luôn bảng kế hoạch phát triển mấy năm nay của công ty và giá cổ phiếu. Lập tức, ngay bây giờ.”

Edit: Alesrisann

Sau khi nói xong, cô liền đạp bước chân đi vào văn phòng.

Chỉ để lại một thư kí ngây thơ nhìn chằm chằm bóng lưng cô phát ngốc.

Tại sao ở đây lại đột nhiên xuất hiện một soái ca, thật sự là...

“Còn ngây ngốc ở đây làm gì, không nghe thấy Hoa tổng nói sao?” Lúc Hứa Tuệ còn đang sửng sò, một văn kiện lấy tốc độ sét đánh hạ cánh an toàn trên đầu cô, cô quay đầu lại, thì thấy chị Từ luôn trầm ổn quanh què, bây giờ chỉ hận không thể dậm nát trời cao, đang nhanh bước tới, rồi lại cảm thấy không nhanh, dứt khoát chạy đi, một bên còn đang nghe điện thoại.

Cô chớp chớp mắt, quay đầu lại nhìn thoáng qua văn phòng tổng tài.

“...”

Không cần nói với tôi, soái ca vừa rồi là tổng tài!

17/5/2019

--oOo---

Vân: Chương mới đã hạ cánh an toàn rồi đây:3

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thay máu

Edit: Kỳ Vân

Tài chính Hoa Hoàng hiện tại đang gặp nguy cơ trầm trọng, nhưng lúc trước căn bản là không ai để ý tới, các cổ đông lớn buôn bán cổ phiếu, đã tìm được công ty mới.

Tất cả hạng mục của Hoa gia đều bị đình chỉ từ ba tháng trước, thậm chí cổ phiếu còn ít hơn so với một công ty nhỏ.

Tin tức về thương nghiệp khắp nơi đều là Hoa gia chuẩn bị phá sản, không ai cho rằng Hoa gia có thể vực dậy nổi.

Hoa Khâm nhìn văn kiện trong tay, đôi mắt thâm trầm không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bóng dáng cô vẫn đĩnh bạt như cũ, phảng phất như không có gì có thể lay động được cô.

Một lúc lâu sau, khi mọi người đã có chút không còn kiên nhẫn, cô tùy tay ném văn kiện lên trên bàn, giọng nói trước sau như một nhạt nhẽo, tự phụ: "Từ bỏ công ty lớn này, bán hết những công ty con bên ngoài, bao gồm thương nghiệp, nhãn hiệu trên danh nghĩa của Hoa gia. Thư ký Từ, lập tức đi giải quyết."

Edit: Alesrisann

Thư ký Từ chấn động, mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không thể tin được. Không chỉ có thư ký Từ, hội đồng quản trị cũng đã giận dữ, nhịn không được vỗ mạnh vào bàn đứng dậy, về mặt phần nộ chỉ vào Hoa Khâm: "Tôi sớm biết anh quay lại đây sẽ không có chuyện gì tốt mà! Anh có biết mấy thứ này

là mạch máu của Hoa gia không? Nếu bán đi thì chúng ta sẽ thật sự mất hết! Hoa gia tại sao lại có thể dạy dỗ ra một phá gia chi tử như anh chứ?"

"Mạch máu?" Hoa Khâm nghe hai chữ đó, bỗng nhiên bật cười, khác với vẻ ưu hòa, ôn nhã như ngày thường, lúc này cô cười mang theo vẻ tà mị, diễm lệ, tựa như ác ma nguy hiểm ở địa ngục.

Hoa Khâm đứng lên, hai tay chống lên bàn hội nghị, khí thế mạnh mẽ từ trên người cô phát ra, chấn trụ mọi người đang ở đây.

"Nhìn tư liệu trên tay các người xem, cái các người gọi là mạch máu đã làm cho Hoa Hoàng tổn thất bao nhiêu, có ai đứng ra đền bù những tổn thất đó sao?"

Hoa Hoàng bị những thứ này bám chân, ở trong nước không thể gỡ ra được. Hoa Khâm thừa nhận, những lỗ hổng này là mấy năm nay cô làm việc không nghiêm túc, nhưng ngay lúc này, những việc thu lợi bất hợp pháp này cũng không thể sửa đổi lại, chỉ bằng buôn bán, còn có thể đứng vững được.

"Tôi gọi các người tới đây, không phải để thương nghị với các người, mà để nói quyết định của tôi." Giọng nói từ tính vang lên bên tai mọi người, có một loại lực lượng không tên, làm cho mọi người tin phục.

"Hoa gia từ đây rời khỏi giới thượng lưu tranh đoạt, tiến quân vào giới giải trí -- chúng ta, bắt đầu thay máu."

Edit: Kỳ Vân

"Những đồng sự không đồng ý, thì mời đứng lên, cổ phần của các người, tôi mua."

"Thật nực cười! Anh có thể đền bù những tổn thất hiện giờ?" Có người cười nhạo ra tiếng, hiển nhiên là không tin Hoa Khâm có thể làm được.

Hoa Khâm nhìn qua, trong mắt hàm chứa một tia mỏng lạnh lùng: "Tề đồng sự đúng không, năm trăm triệu, tôi mua 10% cổ phần trong tay ông, bây giờ ông có thể ra ngoài, nơi này không còn chào đón ông."

Mọi người ở đây ồ lên.

Năm trăm triệu, mua 10% cổ phần xác thật lỗ vốn rất nhiều.

Với tình trạng hiện tại của Hoa Hoàng, 30% cổ phần, chỉ sợ cũng không đáng giá năm trăm triệu.

Edit: Alesrisann

Nhưng, Hoa gia đã sắp phá sản, Hoa Khâm thật sự có thể lấy ra năm trăm triệu sao?

Ai cũng không tin.

Tề Dư Giáo hừ một tiếng, trên gương mặt nếp nhăn đầy ý vị châm chọc, giọng nói chói tai làm người khác khó chịu: "Hừ, Hoa đại thiếu gia của chúng ta có hiểu pháp luật hay không? Anh ép người khác mua bán như vậy, thì sẽ không có ai dám dám bán bạc với anh đâu."

"Phải không?" Hoa Khâm cười khê ra tiếng, giọng nói từ tính gọi cảm, làm thư ký Từ ở phía sau tim đập thình thịch, người này sao có thể nói ra từ ái muội, không đứng đắn như vậy chứ! Quả thật là muốn giết người mà!

Ánh mắt cô phủ một tầng băng mỏng, lạnh đến thấu xương, "Vậy ông nhìn xem, đây là cái gì."

Bàn tay thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, từ dưới bàn lấy ra một phần văn kiện, từ tốn ném về phía Tề Dư Giáo, không chút lưu tình!

Đồng tử Tề Dư Giáo co rút lại, muốn né tránh, nhưng đã không còn kịp rồi, chỉ có thể theo bản năng khom lưng tránh thoát, nhưng phần lưng vẫn bị trúng, chặt vật phát ra một tiếng rên rỉ vì đau.

Ông ta lập tức nhặt văn kiện trên mặt đất lên, chưa kịp tức giận đã nhìn thấy tên trên giấy, trong nháy mắt nổi hoảng sợ bao trùm ông ta, nhin không được run rẩy lên.

"Không.. Không có khả năng! Tôi đã bán cổ phần cho Mạnh gia, làm sao có thể ở chỗ anh!"

23/5/2019

--oOo--

Vân: Chào =)) bạn Dân lặn cũng thật ghê gớm =)) có ai nhớ Dân hong tarrrr?

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Sắp tan học

Edit: Kỳ Vân

“Xem ra, Tề đồng sự thật sự lớn tuổi rồi, đến vấn đề cô phản bán cho ai quan trọng như vậy mà cũng không nhớ.” Giọng nói Hoa Khâm nhẹ nhàng, lại mang theo chút trào phúng: “Bây giờ, mời Tề đồng sự ra ngoài, nếu không đợi bảo vệ lên đây, thì mặt mũi ông sẽ khó coi đấy, đúng không?”

Cả người Tề Dư Giáo chấn động, ngăn không được run rẩy. Đã bao nhiêu năm qua, chưa từng có ai dám nói chuyện với ông ta như vậy, huống chi đây chỉ là một tiểu tử vừa mới lớn?

Ông ta muốn hé miệng quát lớn, nhưng lại bị một đôi mắt ngoan độc tựa như rắn độc nhìn tới, phảng phất như ngay sau đó sẽ nhào về phía ông, lập tức giết chết ông. Kỳ Dư Giáo sợ tới mức ngồi trên mặt đất. Bộ dáng túng quẫn đó, còn đâu khí thế của một đồng sự lúc này.

Hoa Khâm nhìn ông ta, cười nhẹ nhàng, dáng vẻ và vẻ mặt rất giống với công tử thời cổ xưa, ưu nhã cao ngạo, thanh quý tuyền dật, giống như người tàn nhẫn lúc này không phải là cô.

Cô xoay bút bi trong tay, giọng nói lạnh băng vang lên không chút lưu tình nào: “Trực tiếp gọi bảo vệ, kéo rác rưởi này ra ngoài.”

Chờ khi Tề Dư Giáo bị bảo vệ mang ra ngoài, Hoa Khâm mới đem ánh mắt nhìn những người đồng sự còn lại: “Còn ai có dị nghị gì, thì mời nói ra?”

Nói thật dễ nghe!

Chẳng phải vừa rồi anh lấy dáng vẻ ai không phục thì dùng tiền và mặt sao, ai còn dám có dị nghị gì?

Bọn họ càng thêm xác định một việc, Hoa gia có một thế hệ sau vô cùng ưu tú.

Cả người Hoa Khâm phát ra khí thế không phải một người bình thường có thể có được, phương pháp, hiệu suất làm việc, thủ đoạn quyết đoán tàn nhẫn. Đây là ý nghĩa của việc cơ trí và thành thực của cô.

Còn không phải là bán đi rồi sẽ mua về sao?

Đánh cược trên một người như vậy, bọn họ tình nguyện đánh cược.

Quay trở lại, trong phòng họp còn mười hai người đồng sự nhưng không ai nói chuyện.

Đều là cáo già.

Mắt Hoa Khâm quét một vòng, độ cung nơi khóe môi càng sâu, sau đó, môi mỏng cô khẽ mở: “VẬY... bây giờ chúng ta nói tới hướng phát triển của công ty.”

Ba giờ sau hội nghị kết thúc, không ít đồng sự nôi đuôi nhau tới trước mặt cô muốn lập quan hệ, Hoa Khâm lại phải ứng phó một trận.

Chờ khi tất cả mọi người rời đi, đã hai giờ chiều.

Hoa Khâm còn chưa ăn cơm trưa.

Cô ngồi trên ghế, tay xoa ấn đường, giống như nhớ tới gì đó, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Thư ký Từ, cô đi ăn trước đi, không cần chờ tôi, tôi có việc bận rồi.”

“Hoa tổng ngài không ăn sao?” Từ Hân ngừng lại một chút, nhưng vẫn hỏi.

“Làm sao mà không ăn được.” Hoa Khâm mỉm cười, từ trên ghế đứng dậy, đi về phía cửa thang máy: “Cô đi đi, tôi còn phải đi về một chuyến.”

Lần này Từ Hân không do dự nữa, rất quyết đoán nói "Vâng."

Từ Hân nhìn bóng dáng của Hoa Khâm biến mất ở cửa thang máy, càng cảm thán vận mệnh tốt số của Hoa gia.

Ai có thể đoán được, Hoa gia đã suy sụp có thể vực dậy một lần nữa, mà đại thiếu gia Hoa gia - người luôn bị mọi người xem thường, lại có thể có dáng vẻ của một công tử quý tộc như vậy chứ?

Cô đã làm việc chín năm cho Hoa Hoàng, cũng xem như có cảm giác quen thuộc với Hoa Hoàng, nhưng thời khắc cô và mọi người chuẩn bị từ bỏ, thì Hoa Khâm bỗng nhiên xuất hiện, lấy thái độ mạnh mẽ, quyết đoán muốn quét khỏi lại Hoa Hoàng.

Vận mệnh của số phận, có đôi khi thật sự rất kỳ lạ.

Từ Hân lắc đầu, thoát khỏi những suy nghĩ.

Hoa Khâm gọi điện thoại cho tài xế lái xe sáng nay, kêu hân chờ dưới lầu cao ốc Hoa Hoàng.

Ngồi trên xe, Hoa Khâm chỉ nói hai chữ, sau đó lập tức im lặng.

Xe Bentley màu đen trở về biệt thự, Di Thanh đã dọn sẵn thức ăn lên bàn, chỉ còn chờ Hoa Khâm.

Hoa Khâm ăn mấy bữa, thì bỏ xuống, giọng điệu lạnh nhạt hỏi: “Mấy giờ nữa thiếu gia tan học?”

Di Thanh sững sốt, sau đó nhanh chóng trả lời: “5 giờ rưỡi, còn hai tiếng rưỡi.”

“5 giờ thì gọi tôi, đi đón thiếu gia.”

Di Thanh áp kính ngực xuống đáy lòng, cẩn thận trả lời: “Vâng, Hoa tổng.”

7/6/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hân nói bị cô đánh

Edit: Mitt

Beta: Kỳ Vân

5 giờ rưỡi.

Một chiếc Bentley màu đen ngừng ở trước cổng trường Nhạc Tư.

Hoa Khâm ngồi bên trong xe, chờ Trương Thanh đi đón Thượng Dật Cảnh về, vẻ mặt lạnh nhạt không giống như người thật.

Khoảng mười phút sau, Trương Thanh mở cửa xe, khi Hoa Khâm nhìn qua, chỉ thấy vẻ mặt bà cứng đờ, khó chịu.

Hoa Khâm không khỏi hơi hít mắt, khí thế cả người lập tức trở nên nguy hiểm, cô chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh lẽo, tẻ nhạt.

“Tiểu thiếu gia đâu?”

“Tiểu thiếu gia không có trong trường... Cô giáo nói thẳng bé đi rồi.” Di Thanh hải hùng khiếp vía nói xong câu này, sợ hãi chờ thừa nhận lửa giận của Hoa Khâm, nhưng nửa ngày cũng chưa thấy cô phản ứng.

Bà nhin không được ngược mắt nhìn thoáng qua, lại thấy Hoa Khâm cong môi cười đến cao quý, đáng vẻ kia một chút cũng không giống như đang tức giận.

“Mang tôi đi gặp cô giáo.”

Hả?

Trương Thanh sững sốt một chút, sau đó mới phản ứng lại: “Hoa tổng người đây là?”

“Mang tôi đi gặp.” Hoa Khâm lặp lại lần nữa, giọng nói chứa đựng một tia tàn nhẫn.

Trương Thanh không dám nói tiếp.

Bà gạt đầu, đứng ở một bên, chờ Hoa Khâm ra ngoài.

Thiếu gia còn nhỏ lại đi lạc một mình, người làm anh này một chút cũng không nóng nảy, ngược lại muốn đi gặp nữ giáo viên. Hoa Khâm yêu thương Hoa Thuần ở đâu chứ, rõ ràng chỉ là làm bộ.

Nhưng trường học cách xa biệt thự, ít nhất phải đi hơn một giờ. Bên ngoài lại có nhiều người, một đứa nhỏ mười tuổi rất dễ dàng bị bắt cóc.

Trong lòng Trương Thanh lại thêm bất đắc dĩ.

Bà đi đến cửa văn phòng giáo viên, đang chuẩn bị lễ phép gõ cửa, lập tức nghe được bên trong truyền đến âm thanh nói chuyện, giọng nữ kia vô cùng quen thuộc, chính là nữ giáo viên đã nói với bà rằng thiếu gia Hoa Thuần tự mình đi mất.

“Tiểu Thuần, lát nữa em dọn đồ vật đến nhà cô ở trước đi, cứ trốn tránh ở trường học như vậy cũng không phải cách.”

“Cảm ơn cô giáo... Không cần đâu, em có nơi ở rồi.” Thượng Dật Cảnh nói chuyện rất nhanh, hẳn không biết vì sao, luôn có cảm giác chẳng lành, thúc giục hẳn nhanh rời khỏi đây.

Trương Thanh cả kinh, ức chế không được ngạc nhiên đang dâng lên trong lòng.

Thì ra tiểu thiếu gia không đi lạc, chỉ là không muốn quay về cái nhà này thôi.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, lúc nào cũng đi theo một người nguy hiểm, tiểu thiếu gia cũng quá khổ rồi... Nhưng nếu bây giờ bị phát hiện, tiểu thiếu gia nên làm sao đây?

Khóe mắt Trương Thanh nhìn về phía chàng trai đang đứng ngược sáng cách bà ba mét, cả người lộ ra một cỗ khí chất cao quý rụt rè... Mấy ngày nay tính tình của Khâm thiếu gia cũng tốt lên không ít, nhưng ai biết bạo quân thay đổi thất thường này có thể phát bệnh lại hay không.

Lúc bà còn đang suy nghĩ, Hoa Khâm đã không còn kiên nhẫn bước về phía trước, tránh thân thể của Trương Thanh, đẩy cửa đi vào.

Thượng Dật Cảnh nghe thấy tiếng động nên nhìn qua, đồng tử co rụt lại, sau đó bất động thanh sắc trốn sau lưng nữ giáo viên, đáng vẻ vô cùng sợ hãi.

Hoa Khâm không bất ngờ khi thấy được bóng dáng của Thượng Dật Cảnh, cô làm lơ phản ứng của hắn, hoặc là nói, căn bản không thêm để ý phản ứng của Thượng Dật Cảnh.

Giọng nói so với bình thường không có gì khác nhau, chỉ là âm cuối có chút lạnh lẽo: “Hoa Thuần, trở về.”

Nữ giáo viên kia hơi xấu hổ, dừng một chút, mới hỏi: “Xin hỏi anh là?”

“Tôi là anh trai của nó, cãi nhau với nó nên nó trốn tránh không chịu về nhà với tôi, cô giáo, đã gây phiền phức cho cô rồi.” Hoa Khâm nói mấy câu đã giải thích rõ ràng nguyên nhân phản ứng này của Thượng Dật Cảnh, làm người ta nhìn không ra chỗ sai.

Nữ giáo viên còn hơi chần chờ, nói cho cùng thì những miếng vết thương trên người đứa nhỏ cũng là sự thật, nhưng một người khiêm tốn có lẽ như vậy, cũng không giống như người bạo hành gia đình...

11/6/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hoa Thuần, cậu ngược lại học được bản lĩnh

Edit: nguyetvu137

Beta: Kỳ Vân

Cố Như là giáo viên mới do nhà trường mời về, nhưng chỉ mới vừa tốt nghiệp thôi, còn chưa có kinh nghiệm công tác. Đây là nhóm học sinh đầu tiên, bởi vậy, cô ôm sự nhiệt tình mãnh liệt của mình cho nhóm học sinh này, hy vọng có thể giúp được mọi người.

Khi Cố Như nghe Thượng Dật Cảnh nói hẳn bị bạo hành, nên mới không chút do dự nóng lòng trợ giúp.

Mà bây giờ...

Cố Như ngượng ngùng cười một tiếng, thân thiện mở miệng: "Chào Hoa tiên sinh, tôi là chủ nhiệm lớp của Hoa Thuần, em ấy nói... em ấy ở nhà không được tốt lắm, tôi muốn hỏi anh, vết thương của bạn học Hoa Thuần từ đâu mà có?"

Ánh mắt Hoa Khâm dần sâu thẳm.

Rõ ràng có thể cảm giác được, vị Hoa tiên sinh này đang tức giận.

Không đợi cô nghĩ ra nguyên nhân Hoa Khâm tức giận, bên tai đã truyền đến giọng nói lạnh lẽo của người nọ: "Vết thương này là do mấy ngày trước đánh nhau với mấy đứa nhỏ của nhà khác. Cô Cố, hôm khác chúng ta lại nói tiếp." Ý tạm biệt trong lời nói vô cùng rõ ràng.

Cô theo bản năng nhìn thoáng qua đứa nhỏ trốn ở phía sau, còn muốn nói gì đó.

"Dì Thanh, đưa tiểu thiếu gia lại đây, chúng ta về."

Cố Như im lặng.

Cô nhìn Trương Thanh đi đến bên cạnh, rất cẩn thận và ôn nhu đem đứa nhỏ ôm lên, mà Thượng Dật Cảnh cũng không có dấu hiệu hơi phản kháng nào.

Thôi bỏ đi, nếu như Hoa Thuần ở nhà thật sự chịu ngược đãi, làm sao dễ dàng đi theo về? Chỉ sợ thật sự chỉ là náo loạn với anh trai đứa nhỏ này thôi.

Cố Như nghĩ như vậy, tươi cười cũng treo lên khóe môi: "Lúc trở về nhớ chú ý an toàn. Hoa tiên sinh, tiểu Thuần, hẹn gặp lại."

"Cô Cố, hẹn gặp lại." Thượng Dật Cảnh rũ đầu, trầm thấp nói. Đáng vẻ vô cùng nhu nhược.

Nhưng ở nơi mọi người không nhìn thấy, bàn tay ở trên bụng hắn nắm chặt thành quyền, thật bức bối.

Quý mới biết thế quái nào hôm nay Hoa Khâm lại tới!

Nghĩ thầm như vậy, cũng đã đi tới nơi đỗ xe.

Trương Thanh đặt Thượng Dật Cảnh ngồi ở phía sau với Hoa Khâm.

Lúc này Thượng Dật Cảnh mới nhớ tới, nếu như người này tức giận, chỉ sợ đêm nay hắn cũng không ngủ được.

Vì thế khóe mắt lập tức nhin không được đảo qua đảo lại trên người họ.

Hoa Khâm châm thuốc, vẻ mặt vẫn như mấy ngày trước không thay đổi gì, thậm chí cũng không hỏi hắn vì sao phải trốn tránh không trở về nhà, vô cùng bình tĩnh.

Thượng Dật Cảnh lại có dự cảm không tốt.

Cảm giác này, vô cùng giống như bình yên trước bão tố.

Nhưng nếu muốn Thượng Dật Cảnh chủ động nói chuyện với Hoa Khâm, hắn đương nhiên không tình nguyện làm.

Trong lúc nhất thời, trong xe trở nên vô cùng yên tĩnh, mà không khí yên tĩnh này, vẫn duy trì đến lúc ăn cơm tối mới kết thúc.

Hoa Khâm đứng lên, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Hoa Thuần ngồi đối diện, giọng điệu có thể coi là ôn hòa: "Em trai, chúng ta cần nói chuyện một chút."

Trong lòng Thượng Dật Cảnh căng thẳng.

Đây là... cô ta chờ tới bây giờ sao?

Tâm trạng của hắn vô cùng kém, nhưng vẫn thuận theo đáp lại: "Được anh."

Sau đó, hai người một trước một sau đi lên lầu hai.

Vừa bước vào phòng, cả người Thượng Dật Cảnh đã bị Hoa Khâm đẩy mạnh vào tường. Cô cúi người xuống, nói nhỏ vào tai hắn, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: "Hoa Thuần, mấy ngày tôi không chinh cậu, lá gan của cậu cũng lớn hơn, còn học được bản lĩnh chống lại tôi đúng không, hừm?"

Trong nháy mắt, tim hắn đập nhanh hơn, thậm chí cả người căng thẳng.

Thượng Dật Cảnh mắng thân thể theo bản năng sợ hãi của Hoa Thuần, chỉ cảm thấy mình ném cái mặt già hơn hai mươi năm này đi: "Không có."

Sức lực thân thể mười tuổi này quá nhỏ, không thể phản kháng dù chỉ một chút.

Hoa Khâm híu híp mắt, bỗng nhiên cười lạnh: "Lúc này mà cậu còn dám thất thân?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Nếu đã chiếm lấy thân thể này, vậy cậu chính là em

trai tôi

Edit: nguyetvu137

Beta: Kỳ Vân

Chương 12: Nếu đã chiếm lấy thân thể này, vậy cậu chính là em trai tôi.

Thượng Dật Cảnh lấy lại tinh thần, vô cùng bức bối.

Về mặt của hấn Hoa Khâm sao có thể không nhìn ra.

Không kiên nhẫn? Cô còn chưa hết kiên nhẫn, mà hấn đã hết kiên nhẫn rồi? Hoa Khâm cảm thấy một cỗ lệ khí đang dâng lên từ đáy lòng, làm cả người cô càng thêm cuồng bạo, chỉ muốn đem những chuyện không vui trong lòng phát tiết ra.

Độ cung nơi khoé môi càng thêm lạnh lẽo, về mặt vô cùng lạnh nhạt, nhưng một tay đã nhanh chóng bắt lấy cổ Thượng Dật Cảnh, bóp chặt lại, sắc mặt Thượng Dật Cảnh lập tức đỏ lên, thậm chí chuyển xanh.

Khi cô phát bệnh, lập tức con người sẽ nhiễm một màu đỏ.

Với trình độ này, Hoa Khâm có thể không chế được, nhưng cô không muốn khống chế nó, vì người này thật sự không nghe lời cô, rõ ràng có thể bình ổn trôi qua, nhưng lại luôn thích tìm chết.

Đây chính là thiếu giáo huấn.

Thượng Dật Cảnh không giãy giụa.

Có lẽ là bởi vì biết giãy giụa không có tác dụng gì.

Cho dù đã thiếu oxy, ý thức đã dần mờ hồ, nhưng hấn vẫn lấy ánh mắt trào phúng nhìn người đang bóp cổ mình ở phía trước.

Xem đi, mặc kệ bên ngoài thay đổi như thế nào, nhưng tâm máu lạnh vẫn sẽ không thay đổi.

Không có gì khác so với trước kia.

Đối trá, ghê tởm.

Thượng Dật Cảnh nhìn cô đầy khinh thường, nhưng lực đạo trên tay Hoa Khâm vẫn như cũ, thậm chí còn dùng thêm sức. Đến khi hấn sắp không thở nổi nữa cô mới buông tay, về mặt vô cùng lạnh lẽo nhìn Thượng Dật Cảnh đang thở dốc ở dưới đất.

Cô mặc kệ Thượng Dật Cảnh có nghe thấy hay không, môi mòng khê mở, giọng nói lạnh nhạt, giống như người giết hấn khi này không phải là cô, "Tôi mặc kệ cậu là ai, nếu đã chiếm lấy thể thể này, vậy cậu chính là em trai tôi."

Nên...

Hoa Khâm ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ xíu tái nhợt đang nhú mảy, dùng một chút rồi vươn cánh tay ra ôm Thượng Dật Cảnh lên.

"Đừng nghĩ sẽ thoát khỏi tôi, lần này chỉ là cảnh báo. Nếu còn lần sau, thì tôi còn rất nhiều cách có thể khiến cậu sống không bằng chết."

Lúc Thượng Dật Cảnh tỉnh lại đã nằm trên giường.

Đây không phải là phòng ngủ của mình, giống như là....

Hấn bỗng ngồi dậy nhìn xung quanh.

Đây là phòng ngủ của Hoa Khâm, suy nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Thượng Dật Cảnh theo bản năng lập tức xóc chăn bông lên, chuẩn bị xuống giường.

Không nghĩ tới sau lưng bỗng nhiên có một cánh tay duỗi ra, giữ chặt lấy cổ tay hấn. Sau đó, Thượng Dật Cảnh cảm giác mình bị một cái ôm ấm áp vây quanh.

Đây là phòng của Hoa Khâm.

Cho nên hấn vô cùng rõ ràng người sau lưng đang ôm hấn là ai.

Cầm cô đặt trên đỉnh đầu hấn, giọng nói từ tính hơi trầm thấp vang lên: "Ngủ tiếp đi, đừng quậy."

Thượng Dật Cảnh vô cùng kinh ngạc.

Hoa Khâm có ý gì đây?

Đánh hấn một cái rồi lại cho hấn ăn một viên kẹo?

Cái này cũng gọi là kẹo? Hấn cảm thấy toàn thân vô cùng buồn nôn, muốn ngay lập tức thoát ra khỏi lồng ngực cô, nhưng hấn lại không thể chọc giận cô được.

Thế là, chỉ có thể nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Anh, em phải đi học."

Hoa Khâm phát ra tiếng cười trầm thấp: "Bây giờ còn muốn đến trường?"

Thượng Dật Cảnh hơi sững sốt, đôi mắt quét về phía đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ mười giờ.

Thượng Dật Cảnh im lặng.

"Tôi đã xin nghỉ giúp cậu, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi." Hoa Khâm nói.

Thượng Dật Cảnh "Ừ" một tiếng, chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái, nhũu mảy lại.

Hoa Khâm tất nhiên cũng nhìn ra được, nhưng, chỉ cần cô thoải mái là được.

Tối qua, cô phát hiện khi có người này ở bên cạnh, giấc ngủ của cô giống như nhẹ nhõm hơn không ít.

Có lý do chính đáng, Hoa Khâm vô cùng tự nhiên nói: "Sau này ngủ ở đây với tôi, căn phòng của cậu trước tiên cứ để đó đi."

29/6/2019

Khà khà, ngủ chung ngủ chung ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thỏa hiệp không ngừng nghỉ, tạo nên một biểu tượng hòa bình

Edit: nguyetvu137

Beta: Kỳ Vân -alesrisann-

Thượng Dật Cảnh cảm thấy con mẹ nó Hoa Khâm chắc chắn là có bệnh, còn là bệnh không nhẹ.

Dáng vẻ tối qua rõ ràng là hận không thể bóp chết hấn, kết quả sáng hôm nay lại nói "Sau này ngủ ở đây với tôi."

Nếu như không phải trên cổ còn truyền đến từng cơn đau nhức, Thượng Dật Cảnh thật sự đã bị bộ mặt lạnh của Hoa Khâm lừa gạt.

Cho dù trong lòng không vui từ lúc tỉnh dậy, nhưng hấn cũng chỉ có thể nghe Hoa Khâm dặn dò đi Thanh dọn đồ, đến nửa quyền lên tiếng cũng không có.

Thượng Dật Cảnh cảm thấy loại người này thật phiền.

Trừ việc ghét bỏ Hoa Khâm, hấn còn vô cùng khó chịu đối với việc hai nam nhân ngủ chung với nhau.

Nhưng hấn lại không để ý là bây giờ hấn chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi, vẫn như cũ cho rằng mình là một người trưởng thành.

Hoa Khâm phân phó xong tất cả, vừa nghiêng đầu, liền thấy Thượng Dật Cảnh đang ngẩn người.

Gần đây, hình như hấn rất hay thất thần.

Đôi mắt Hoa Khâm sâu thẳm lại.

Cô đi qua giữ chặt tay Thượng Dật Cảnh, sau đó kéo hắn đi xuống lầu.

Bây giờ là giờ cơm trưa, thức ăn cũng đã bày xong trên bàn.

Hoa Khâm vẫn ngồi xuống vị trí cũ, thả tay Thượng Dật Cảnh xuống.

Ghế bên cạnh đã kéo ra, Thượng Dật Cảnh hơi khựng lại, suy nghĩ một lát rồi vòng qua Hoa Khâm ngồi trở về vị trí cũ...

Nơi đó cách Hoa Khâm rất xa.

Ai ngờ, hắn mới bước qua một bước, Hoa Khâm đã nắm chặt cổ tay hắn lại, giọng điệu lạnh lẽo đến tận xương: "Định làm gì."

Thượng Dật Cảnh bình tĩnh nhìn lại Hoa Khâm: "Ăn cơm."

"Ngồi chỗ này." Hoa Khâm hơi dùng sức nắm chặt lấy tay hắn, Thượng Dật Cảnh cảm giác hơi đau.

Im lặng một lát, cuối cùng hắn tạm thời thỏa hiệp duy trì hòa bình.

Bây giờ hắn căn bản không có năng lực để phản kháng Hoa Khâm.

Cho nên, chỉ có thể thỏa hiệp, thỏa hiệp không ngừng nghỉ.

Ngồi vào ghế bên cạnh, Thượng Dật Cảnh kinh ngạc nhìn thức ăn được bày ra trên bàn.

Từ khi hắn đến nơi này, hắn chỉ nhìn thấy mỗi món cơm Tây, nhưng hôm nay vậy mà lại làm món cơm Trung Quốc?

Thượng Dật Cảnh không tự chủ được nhìn qua Hoa Khâm. Trên mặt cô luôn luôn chỉ có vẻ lạnh nhạt quanh năm.

Mọi cử động của cô đều vô cùng ưu nhã cao quý.

Sau khi tỉnh lại, Hoa Khâm có nhiều điểm khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Cũng giống như, trong quá khứ mặc kệ vì sao cô lại ghét bỏ hắn, nhưng tay Hoa Khâm không bao giờ đụng vào hắn, hoặc dùng roi, hoặc phạt quỳ, hoặc là dùng dao tạo ra vết thương trên người hắn.

Lại tí như, trước kia mặc kệ vì sao cô vui vẻ, cô cũng không nắm tay, hay ngủ chung với hắn, điều duy nhất cô làm chắc cũng chỉ mua cho hắn một vài món đồ thôi.

Lúc này Thượng Dật Cảnh mới để ý đến biến hóa của Hoa Khâm.

Hắn khựng lại, dè niềm nghi hoặc xuống đáy lòng, chuyên tâm ăn cơm.

Buổi chiều lúc ra cửa, Hoa Khâm gọi Thượng Dật Cảnh lại.

"Có muốn đi học Taekwondo không?" Cô hỏi.

Thượng Dật Cảnh hơi sững sốt, sau đó nhẹ gật đầu.

Chỉ cần có thể ít về biệt thự này, cho dù là gì hắn cũng đồng ý.

Hoa Khâm cũng nhìn ra được, nhưng không nói gì.

Tầm mắt của cô nhìn thấy tóc Thượng Dật Cảnh có chút khô vàng, mắt sâu thẳm.

Thiếu dinh dưỡng sao?

Nên bồi bổ.

Sau đó, nhìn thấy ông quần hắn đã ngắn thành quần bảy tấc, lập tức nhíu mày.

"Bộ quần áo này đã mua bao lâu rồi?" Hoa Khâm hỏi di Thanh.

"Là hai năm trước." Tất cả quần áo lúc đó mua đều là hàng giảm giá.

Từ chuyện này có thể thấy được, lúc đó Hoa Khâm ghét bỏ em trai mình tới mức nào.

Đến mức một bộ quần áo rẻ tiền cũng không muốn chi.

Hoa Khâm nghe nói như thế, lông mày càng nhíu chặt vào nhau hơn, từ trong túi quần lấy ra một thẻ ngân hàng màu vàng, giọng nói từ tính: "Đi vào trung tâm thương mại mua một ít quần áo cho hần về đây, nhớ kỹ là mua loại tốt nhất, rút tiền trong đây là được, thẻ không có mặt khẩu."

3/7/2019

Dân đánh úp đêm phía nè ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tú sắc khả xan

[1] Tú sắc khả xan: vẻ đẹp có thể thay com.

Lúc đi Thanh nhận lấy thẻ còn có chút mộng lung.

Sau đó, chờ bà khôi phục lại tinh thần thì Hoa Khâm ngồi vào xe đi mất.

Bà hơi khựng lại một chút rồi nhìn xuống Thượng Dật Cảnh, dùng giọng điệu hỏi thăm, nhẹ nhàng như dỗ trẻ nhỏ: "Có muốn đi dạo trung tâm mua sắm với đi Thanh không?"

Thượng Dật Cảnh thu lại ánh mắt nhìn theo ô tô đã đi xa, "Ừm" một tiếng.

Đi Thanh thấy dáng vẻ của Thượng Dật Cảnh, nhìn không được cảm thán: "Hoa tổng thật sự đã thay đổi. Đối xử rất tốt với mọi người, cũng đối xử rất tốt với tiểu thiếu gia, trước kia thì chưa bao giờ muốn dùng nhiều hơn một phân tiền trên người cậu. Hơn nữa, bây giờ Hoa tổng cũng biết chăm lo cho gia đình, còn đi công ty làm việc."

Thượng Dật Cảnh nhìn không được lạnh lùng nghĩ thầm dưới đáy lòng.

Tốt với cậu?

Đêm qua hần còn hận không thể bóp chết cậu đó.

Miệng Trương Thanh liên miên lải nhải, Thượng Dật Cảnh cảm thấy hơi phiền, nhìn không được đáy gãy lời Trương Thanh: "Đi Thanh, chúng ta đi thôi."

Trương Thanh dừng một chút, sau đó mới há to miệng, gật đầu đồng ý: "Được."

Tài xế của Hoa gia không phải chỉ có một người. Trương Thanh ở Hoa gia cũng được tám chín năm, chỉ ít gì cũng xem như có chút quan hệ tốt, bà gọi điện thoại cho Lưu Tiêm: "Ông Lưu à, chúng tôi cần ra ngoài một chút, ông xem có thời gian rảnh không?"

Đối phương nói gì đó, Trương Thanh cười: "Được, chúng tôi đang ở sân trong, khi nào ông đến thì gọi tôi."

Cùng lúc đó, chiếc xe Bentley đen dừng trước cửa công ty cao ốc Hoa Hoàng, Hoa Khâm mặc một bộ tây trang đen, vô cùng soái khí.

Từ hôm qua sau khi Hoa Khâm trở về, tất cả nhân viên Hoa Hoàng đều sôi trào.

Edit: Vee Chirnte

Các cô đều biết tuyệt thế mỹ nam hôm qua là phế vật Hoa gia mà các cô đã từng xem thường, trào phúng trong quá khứ. Trong lúc nhất thời, tâm lý của tất cả mọi người trên dưới trong công ty đều có chút vi diệu.

Hôm nay, thêm lần nữa được diện kiến dung nhan của Hoa Khâm, các cô đều cảm thấy tất cả chuyện trước kia đều là mây bay!!!

Đặc biệt là phía dưới mắt phải của Hoa Khâm có một nốt ruồi duyên, đơn giản là rất đẹp trai lại yêu đã có được không?

Nếu như Hoa tổng cười lên, nốt ruồi duyên lộ ra, thì tuyệt vời biết bao nhiêu?

Tất cả mọi người ở đại sảnh đều không nhìn được liếc trộm một cái, nhưng lại sợ bị Hoa Khâm phát hiện lưu lại ấn tượng xấu, xoắn xuýt cực kỳ.

Có người gan lớn, dùng tay che chắn, lấy điện thoại ra chụp ảnh lại.

Đợi đến khi Hoa Khâm đi vào thang máy, một người phụ nữ bên kia lập tức nhảy đến bên người chụp hình, hần không thể đoạt lấy điện thoại, dồn dập hỏi: "Có chụp được không có chụp được không?"

"Có chụp được..." Người phụ nữ kia hơi không tình nguyện đưa ảnh chụp ra.

"Thứ tốt phải biết chia sẻ với nhau, tuyệt thế mỹ nam phải cùng nhau thưởng thức!" Người nọ không chút do dự, lập tức đoạn lấy điện thoại.

Bức ảnh chụp không tệ.

Trong hình là Hoa Khâm mặc tây trang, mặt nghiêng một bên, không lạnh nhạt như bên ngoài, mà ngược lại hơi lộ ra vẻ dịu dàng. Làn da trắng nõn gần như trong suốt. Lông mi của hắn rất dài, hơi rủ xuống. Khóe mắt hơi nhếch lên, đặc biệt là nổi ruồi duyên kia, vừa lộ ra cảm giác cao quý và yêu dã, vừa không khiến người khác cảm thấy mâu thuẫn, ngược lại làm cho lòng người càng rộn ràng.

"Tại sao trên đời lại có người đẹp đến như vậy chứ." Người phụ nữ che lấy trái tim, cảm thấy mình muốn chết chìm trong giá trị nhan sắc cấp max level này rồi.

"Nhìn đủ rồi thì trả lại cho tôi." Người phụ nữ chụp ảnh cực kỳ không tình nguyện.

"Nhanh đi làm thôi mấy má, giá trị nhan sắc có thể ăn được sao?"

Ngay lúc này, trên đầu người phụ nữ truyền đến một trận đau nhức, cô ta nhìn qua, phát hiện người đến là ai thì lập tức hoảng sợ: "Chào tổng giám Quách."

"Đây là văn kiện phía trên truyền xuống, cầm đi xử lý đi." Quách Minh Lệ khẽ gạt đầu, khuôn mặt cứng ngắc lạnh lẽo.

Nói xong lời này, cô đem tư liệu đưa cho người phụ nữ, giống như hặn trời cao, quay lưng bước đi.

Người kia lúc này mới thở ra một hơi, nghĩ đến Quách Minh Lệ không nghe được, lá gan cũng lớn: "Đương nhiên là có thể, trên đời này có cái gọi là tú sắc khả xan!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nội tình Hoa gia

Từ sau ngày đại hội đồng cổ phần hôm qua, ở tầng dưới cũng lục đục tổ chức một hội nghị nhỏ, tóm lại, tất cả nhân viên tập đoàn Hoa Hoàng, chính thức thoát khỏi thái độ làm việc ngơ ngơ ngác ngác, từng người đều trở nên vô cùng chăm chỉ.

Nói đùa, bọn hắn cũng là từ đại học nổi tiếng mà ra đó.

Đương nhiên, ngoại trừ công việc, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào Hoa tổng.

Cũng tỷ như giờ cơm trưa, lượng chủ đề liên quan đến Hoa Khâm tăng vọt.

"Cậu biết không, thật ra năm nay Hoa tổng mới mười tám tuổi thôi, vừa mới trưởng thành!"

"Không phải chứ, nhỏ như vậy đã quản lý cả một công ty, Hoa tổng có khả năng đó sao?"

"Tại sao không chứ, cậu nhìn phương hướng phát triển của công ty không phải rất tốt à?"

"Tôi nói cho các cô biết một chuyện." Một người mang vẻ mặt cao thâm khó đoán, giọng nói đề tới mức thấp nhất: "Bây giờ Hoa tổng là cô nhi, cha mẹ đều đã chết lúc tám tuổi rồi."

Chết cả rồi?

Cả đám bọn họ kinh hãi, trách không được Hoa tổng mấy năm nay không có ai quản, nhưng mà, "Tổng giám đốc chúng ta chết thế nào?"

Có người đưa ra vấn đề.

"Còn có thể chết như thế nào chứ? Là bị chết cháy! Đại trạch Hoa gia, khí ga nổ lớn, bùm một tiếng mất tất cả, may mắn lúc đó Hoa tổng không có mặt, nếu không, Hoa gia thật sự đã không còn một người sống sót."

"Không đúng, nếu điều cô nói là sự thật, vậy tin tức rò rỉ khí ga tại sao không có ai đưa tin? Còn nữa vì sao cô biết được?"

Trong đám người phát ra một tiếng chất vấn.

Edit: Vee Chinte

"Làm sao không có tin tức? Chỉ là rất nhanh đã bị đồng sự Hoa gia đè xuống, tôi cũng chỉ là vô tình phát hiện... Hoa gia ngoại trừ Hoa tổng, tất cả đều chết sạch, các cô không phải cũng biết Hoa tổng có một người em trai? Người em kia thật ra là Phân gia uy hiếp Hoa tổng nhận làm con thừa tự của Hoa gia, nói cách khác đó căn bản cũng không phải em trai ruột của Hoa tổng, mà là âm mưu tranh đoạt tài sản của Phân gia!"

Hoa Khâm vừa đi xuống, cô nghe được những lời này, lập tức dừng bước.

Trên khuôn mặt khẽ cười yếu ớt dịu dàng phai nhạt đi, đáy mắt không một dấu vết trở nên tĩnh mịch.

Không nghĩ tới, bây giờ còn có người biết được nội tình năm đó.

Hoa Khâm cân nhắc một chút, đối với người nói chuyện bên trong cũng có chút hứng thú.

Nhưng cô không đi vào, bởi vì cô biết, nếu mình đi vào, màn diễn thuyết đặc sắc như vậy sẽ kết thúc, mà cô còn muốn nghe xem người dưới kia sẽ nói tiếp chuyện gì.

Thế là, cô lẳng lặng đứng trước cửa, độ cong khéo môi rất nhạt, lại làm cho người ta khắc sâu như khảm vào tâm, nốt ruồi dưới khóe mắt cũng trở nên vô cùng yêu mị, cả người cô lộ ra vẻ thâm sâu khó lường.

Trong phòng truyền đến từng đợt tiếng hút khí, tất nhiên là đều bị giật mình, hoảng sợ.

"Còn có chuyện này à, vậy Hoa tổng thì sao? Hoa tổng cứ như vậy để người em trai kia đoạt hết tài sản?"

"Làm sao tôi biết được? Nhưng tôi nghe nói, năm đó mấy người Phân gia cưỡng ép Hoa tổng đem người "em trai" kia vào gia phả. Nói cách khác, tương lai hần trưởng thành, Hoa tổng tôi thiếu cũng phải phân một phần ba cổ phần cho người em trai trên danh nghĩa kia."

Cho nên, đây là nguyên nhân lúc trước Hoa Khâm hận không thể giết chết Hoa Thuần.

Chỉ khi Hoa Thuần chết, cô mới có thể có được thứ thuộc về cô.

Nhưng lại không nghĩ rằng, vì cái thanh danh buồn cười này, vì không muốn để thanh danh càng thêm xấu xa, cô lựa chọn nhẫn nhịn, cuối cùng chết dưới đao của người "em trai" này.

Khóe môi Hoa Khâm có chút châm chọc, sau một khắc, cô đẩy cửa đi vào.

"Xin lỗi, tôi nghĩ đã hết giờ cơm, mọi người có phải nên làm việc rồi không?"

16/7/2019

Lười beta quá đi TvT còn cả đồng chương chưa đăng được TvT

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Muốn một mắt

Xong rồi.

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong lòng rất nhiều người. Sau đó, bọn họ cứng đờ quay đầu lại, nhìn về bóng dáng người này.

Âm thanh giữa thời gian nghỉ ngơi nháy mắt yên tĩnh lại.

Hoa Khâm đứng ở cửa cười nhạt, giống như đối với thảo luận của bọn họ không để ở trong lòng một chút nào.

Không thể giải thích vì sao nhưng trong lòng lại tê rần.

Điều này phải luyện đến trình độ nào mới có thể đối mặt với việc bị người khác nghị luận về thảm trạng của gia đình mình mà mặt vẫn không đổi sắc?

Có người nhìn không được muốn mở miệng xin lỗi nhưng ở phút cuối cùng lại bị Hoa Khâm nhếch miệng đánh gãy lời nói.

"Tôi biết mấy ngày nay là mọi người làm việc tương đối vất vả nên mọi người muốn thảo luận vấn đề gì trong thời gian nghỉ ngơi tôi cũng không quan tâm,

nhưng mong mọi người lúc làm việc phải nghiêm túc lên, được chứ?” Vẫn là dáng vẻ lạnh nhạt lễ độ như cũ, nhưng như vậy càng làm cho đáy lòng mọi người khó chịu...

“Bây giờ có thể tiếp tục làm việc chưa?” Hoa Khâm nhìn mọi người, câu môi cười, khuôn mặt dịu dàng, ảm áp.

“Vâng Hoa tổng.” Một nữ sinh lập tức trả lời. Sau đó ôm tư liệu trên sô pha, chào Hoa Khâm rồi nhanh chân bước ra ngoài cửa.

Những người khác thấy vậy, cũng lục tục rời đi.

Chờ đến khi phòng nghỉ chỉ còn có một mình Hoa Khâm, cô vẫn lẳng lặng đứng ở cửa.

Trong đầu còn quanh quẩn lời nói của người nọ khi nãy ở trong phòng nghỉ.

“Bây giờ Hoa tổng là một cô nhi, lúc tám tuổi cha mẹ đều mất hết rồi.”

"Còn có thể chết như thế nào chứ? Là bị chết cháy! Đại trạch Hoa gia, khí ga nổ lớn, bùng một tiếng mất tất cả, may mắn lúc đó Hoa tổng không có mặt, nếu không Hoa gia thật sự đã không còn một người nào sống sót."

"Các cô không phải cũng biết Hoa tổng có một người em trai sao? Người em kia thật ra là Phân gia uy hiếp Hoa tổng nhận làm con thừa tự của Hoa gia. Nói cách khác đó căn bản cũng không phải em trai ruột của Hoa tổng, mà là âm mưu tranh đoạt tài sản của Phân gia!"

“Mấy người Phân gia cường ép Hoa tổng đem người "em trai" kia vào gia phả. Tương lai khi hắn trưởng thành, Hoa tổng tối thiểu cũng phải phân một phần ba cổ phần cho người em trai trên danh nghĩa kia."

Một lúc lâu sau, cô che mặt lại, cười nhạt một tiếng...

Trên gương mặt vô cùng động lòng người, hình thành vẻ căm hận và sát ý.

Lúc quay trở lại biệt thự đã là đêm khuya.

Cô đi vào phòng mình, khi nhìn thấy cái đầu lông xù trên giường thì dừng lại một chút. Sau đó khuôn mặt hiện lên vẻ hoảng hốt, lúc này mới nhớ tới, cô hình như có kêu vật nhỏ này về sau ngủ với cô.

Xoa xoa huyết thái dương có chút đau nhức, Hoa Khâm cảm lấy quần áo, đi vào phòng tắm.

Ngay lúc Thượng Dật Cảnh mơ màng ngủ, bỗng nhiên cảm giác được một đôi tay lạnh lẽo kéo hắn về phía sau. Tiếp theo thì hắn đã lọt vào một vòng tay ảm áp.

Lập tức đầu có chút mơ hồ, nhắm mắt tỉnh táo lại.

Theo bản năng, khớp xương khuỷu tay thụt về phía sau nhưng lại bị một đôi tay chặn lại.

Bên tai cũng vang lên giọng nói ngọt ngào của Hoa Khâm: “Ngoan, đừng làm rộn, ngủ đi.”

Thượng Dật Cảnh dừng một chút, có chút chán ghét giọng điệu cưng chiều này của Hoa Khâm. Hắn nhăn mày, cuối cùng vẫn nhắm hai mắt lại.

Lúc người ta mệt mỏi nhất thì chuyện gì cũng không quan tâm.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Thượng Dật Cảnh tỉnh lại thì bên cạnh đã trống không.

Hắn hơi khựng lại, sau đó mới xuống giường, mở tủ quần áo, tìm quần áo mặc vào.

Trong tủ quần áo, một bên là áo sơ mi đen trắng đan xen được sắp xếp chỉnh tề cùng với tây trang.

Mà bên kia, không chỉ màu sắc rực rỡ mà kiểu dáng cũng có rất nhiều.

Thượng Dật Cảnh nhíu mày lại, đáy mắt chợt lóe qua vẻ ghét bỏ.

Hắn cũng không phải bệnh mù màu, quần áo đơn điệu như vậy nhìn muốn một mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Lúc dịu dàng nhất

Thượng Dật Cảnh không biết Hoa Khâm có trình độ thường thức như thế nào mà lại thích quần áo trắng đen đơn điệu như vậy.

Hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức lười nhác dời tầm mắt.

Sau đó, tùy tay ở bên ngăn của mình lấy ra một bộ, mặc lên người rồi đi xuống lầu.

Hoa Khâm đã ngồi ở trên bàn cơm chờ hắn.

Thượng Dật Cảnh nhìn Hoa Khâm, bỗng nhiên hơi sùng sốt.

Ánh sáng mặt trời lúc buổi sớm hơi chói mắt, từ cửa sổ bên cạnh bàn ăn chiếu xạ vào nhà, lấp sang trên người Hoa Khâm.

Hoa Khâm ngồi trên ghế, dáng ngồi thẳng tắp tự nhiên, không có dáng vẻ gì gọi là cổ tình. Khóe môi hắn còn chứa ý cười, lông mi dài hơi rũ xuống, không nhìn thấy rõ đôi mắt thâm thúy, chỉ là dưới ánh nắng rực rỡ được tôn lên, giống như một viên ngọc sáng lấp lánh làm người ta ảm áp.

Khoảng khắc chớp nhoáng đó, cho dù là người có thành kiến với hắn hay không thì đều phải cảm thấy sùng sốt trước khuôn mặt "hồng nhan họa thủy" này của hắn.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisanr-.

Thượng Dật Cảnh thậm chí hơi hoảng hốt nghĩ rằng: Có khả năng đây chính là lúc dịu dàng nhất của Hoa Khâm.

Cho dù chỉ là một khoảng khắc thoáng qua.

Trong khi Thượng Dật Cảnh còn đang thất thần, Hoa Khâm đã nhìn về phía hắn.

“Thất thần làm gì, lại đây.”

Thượng Dật Cảnh lấy lại tinh thần, "Vâng" một tiếng bước qua.

“Di Thanh, chiều nay đi đón thiếu gia sớm một chút, sáu giờ nó phải đi ra ngoài với tôi một chuyến.” Hoa Khâm bỗng nhiên phản phó nói với Trương Thanh.

Mặc dù có điều không rõ nhưng Trương Thanh vẫn gật đầu. Cũng nhìn ra được, trong ánh mắt bà đã không còn những thành kiến đối với Hoa Khâm như trước kia.

Hoa Khâm nhìn Thượng Dật Cảnh ăn cơm.

Cô vẫn luôn không hỏi Thượng Dật Cảnh có theo kịp chương trình học năm lớp bốn này không, trong mắt cô, những điều đó đều là vô nghĩa.

Cô đã biết trong thân thể người này đã thay thành một linh hồn của người trưởng thành thì hỏi những điều đó căn bản là vô dụng.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisanr-.

Hoa Khâm bỗng nhiên dừng một chút.

Nếu thân thể Hoa Thuần đã bị người khác chiếm lấy, như vậy...

Hoa Thuần thật sự đã chết rồi, hay là nhập vào trong thân thể người kia?

Khuôn mặt cô căng thẳng trong chớp mắt, sau đó lại thả lỏng xuống.

Chết hay chưa chết, chờ Thượng Dật Cảnh trở về hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Nếu đã chết, vậy thì hắn vẫn còn may mắn.

Nếu chưa chết... Cô không ngại giúp hắn một phen.

Khóe môi Hoa Khâm xả ra một nụ cười gần như tàn nhẫn.

*

Công ty giải trí, không có nghệ sĩ đương nhiên là không được.

Về chuyện công ty, Hoa Khâm xử lý đã đầu vào đấy, nghĩ đến nghệ sĩ, lại là một vấn đề đau đầu.

Cô ngồi trên sofa cân nhắc hồi lâu, bỗng nhiên đứng dậy, cầm lấy áo khoác tây trang, nhanh chóng đi ra khỏi văn phòng.

Thời điểm đi đến chỗ quẹo vào cầu thang, bởi vì đi quá nhanh mà đụng phải một người, giấy A4 màu trắng rơi đầy trên đất, Hoa Khâm thấp giọng nói tiếng xin lỗi, ngồi xổm xuống nhặt giúp tư liệu.

“Không liên quan đến Hoa tổng, anh có việc gấp thì cứ đi đi, tôi có thể tự nhặt.”

Giọng nói vừa phát ra, Hoa Khâm lập tức hơi dừng lại, trong con ngươi yên lặng có chút ánh sáng.

Giọng nữ hơi mềm nhẹ, trong giọng có thêm vài phần mỉa mai hoặc, uyển chuyển mà không mất sắc, cực kỳ hài hòa mỹ cảm.

Loại âm sắc này...

Cô chợt ngừng đầu lên, nhìn thấy trước mặt mình là một nữ sinh lớn lên thanh tú, mái tóc dài, mặc trang phục văn phòng, dáng người không tính là đẹp, nhưng cũng không mập.

Là một hạt giống tốt.

“Cô là người của phòng nào?”

Nữ sinh kia sùng sốt một chút, sau đó mới mở miệng đáp.

“Phòng kế hoạch.”

“Giữa trưa ngày mai tôi văn phòng tìm tôi, tư liệu của cô.” Hoa Khâm mỉm cười, cầm tư liệu trong tay đưa qua, suy nghĩ một chút mới dùng giọng nói hiền hòa khen: “Giọng của cô rất êm tai.”

Nói xong, cô liền đi về phía cửa công ty.

Mục đích chỉ có một, đến Mị Sắc.

26/9/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Mị Sắc là trung tâm giải trí đứng đầu thành phố, trở thành một chỗ ăn chơi trác táng, bao gồm quán bar, sòng bạc...

Trên sân cao, tất cả mọi người đang nhảy nhót, âm nhạc quán bar đỉnh tai nhức óc, chỉ cần người khác vừa vào đây sẽ lập tức hòa nhập theo điệu nhạc.

Hoa Khâm ngồi trên sofa, kêu một ly rượu đỏ, khuôn mặt lạnh nhạt tiếp tục tìm kiếm mục tiêu của mình.

Xung quanh có rất nhiều ánh mắt trộm dừng trên người cô, trong mắt là dục vọng trần trụi không che dấu, nhưng không ai dám tiến lên một bước.

Cô ngồi ở chỗ này khoảng hai tiếng, trong lúc đó nữ sinh lại gần đây cũng không phải ít, chỉ là sau khi Hoa Khâm không chút lưu tình bình tĩnh bề gãy tay một người, những người khác có dục vọng lập tức trở nên sợ hãi.

Người này... Các cô không thể trêu vào được.

Hoa Khâm cảm thấy càng thêm bức bối.

Xung quanh là một đám phụ nữ trang điểm diêm dúa, căn bản là không có một người nào phù hợp với yêu cầu của công ty, phù hợp với yêu cầu của cô.

Một bàn tay của cô bởi vì dùng sức quá độ mà khớp xương trở nên trắng bệch.

Móng tay bấm thật sâu vào da thịt, nhưng cô lại không hề hay biết.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisann-.

Uống một ly rượu lại thêm một ly rượu nữa, nhưng bức bối trong đầu lại không giảm bớt.

Con người Hoa Khâm đến tối quý đi. Cô kêu rượu là loại rượu mạnh nhất, hiện giờ đầu đã hơi choáng váng.

Không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Hoa Khâm hít thở lại, dáng vẻ thoải mái lười biếng, khi cô nghiêng người tóc mái khẽ lướt qua trán cô, trông vô cùng gợi cảm.

Lúc cô tới Mị Sắc là tự mình lái xe đến đây, hiện giờ muốn tự lái trở về, chắc chắn không thể được.

Hoa Khâm lấy di động từ trong túi ra, sau khi tìm được giấy ghi chú của dì Thanh thì hơi dừng lại, sau đó trực tiếp gọi điện thoại.

Chờ điện thoại được chuyển, cô chỉ đơn giản nói một câu: “Quán bar Mị Sắc, tôi đón tôi... Đưa Hoa Thuần theo.”

Trương Thanh chưa kịp nói câu nào, điện thoại đã bị cắt đứt.

Về mặt bà hơi trì trệ, không phải Hoa Khâm đang đi làm sao, vì sao lại ở Mị Sắc? Chẳng lẽ mấy ngày hôm nay đều là giả vờ?

Trương Thanh miễn cưỡng dè ép nghi ngờ xuống đáy lòng.

Mị Sắc, chỉ cần là người trong thành phố thì không ai không biết đến nơi này.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisann-.

Cũng không trách Trương Thanh nghĩ như thế, nhưng mặc kệ như thế nào thì làm sao có thể mang theo tiểu thiếu gia đến đó chứ? Tiểu thiếu gia mới mười tuổi, không nên đi vào nơi như Mị Sắc mới đúng.

Nhưng đại thiếu gia nói, bà cũng không thể không nghe.

“Dì Thanh, có chuyện gì vậy?”

Khi Thượng Dật Cảnh đi vào đại sảnh thì nhìn thấy Trương Thanh đứng ở giữa sảnh, trên tay cầm di động, khuôn mặt rối rắm.

“Hà... Tiểu thiếu gia, Hoa tổng muốn tôi đưa cậu đi đón cậu ấy, tiểu thiếu gia, cậu không muốn đi thì không cần đi cũng được.” Trương Thanh khiếp sợ, xoay người qua thì nhìn thấy Thượng Dật Cảnh đang trừng một đôi mắt to trong veo như nước nhìn bà, làm tâm bà cũng mềm nhũn theo, sau đó bà nhanh chóng tàn nhẫn hạ quyết tâm.

Đôi mắt này của tiểu thiếu gia thật xinh đẹp, trù lan da bởi vì thiếu dinh dưỡng mà kém cỏi đi, ngũ quan cũng tính là tinh xảo, khi trưởng thành tuyệt đối không kém hơn đại thiếu gia.

Thượng Dật Cảnh phản ứng lạnh nhạt, trong đó hơi lộ ra vẻ coi thường: “Anh ấy bảo tôi đi, vậy thì đi thôi.”

Không đi lại nổi điên cho xem.

Thật là một đứa trẻ ngoan.

Tình thương của mẹ trong Trương Thanh nhanh chóng tràn ra, sau đó bà bảo tài xế Lưu lái xe đến Mị Sắc.

Nói muốn đưa Hoa Thuần theo, ngay cả bản thân Hoa Khâm cũng không biết vì sao, cô vừa nghĩ đến lập tức không khác chế được buột miệng thốt ra.

Sau khi Hoa Khâm tắt điện thoại, một tay chống trên xô pha, một tay khác cầm ly rượu, không chút do dự đem ly rượu đỏ rực đưa vào yết hầu.

Môi mọng bởi vì dính chút rượu mà trở nên đỏ tươi, ở trong mắt người khác còn mê người hơn so với xuân được.

Làm hai cô gái ở một bên trộm nhìn cô chăm chú, nhìn đến đỏ cả hai mắt.

27/9/2019

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Mái tóc màu đen che lại đôi mắt, càng thêm nổi bật trên làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mê người. Cô nằm ở trên xô pha, áo somi hơi mở, có thể mơ hồ

thấy được xương quai xanh quyến rũ, một bên tay lộ ra nửa cánh tay che khuất hơn phân nửa ánh sáng ở trước mặt, dáng vẻ giống như đang nghỉ ngơi lấy lại sức.

Có vẻ không hợp với những náo nhiệt xung quanh lắm.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy bóng dáng cô đơn lạnh lẽo của cô, vậy mà lại làm người khác cảm thấy có chút đáng thương.

Khi Trương Thanh và Thượng Dật Cảnh nhìn thấy Hoa Khâm, chính là tình cảnh như thế.

Mây Trương Thanh đã sớm nhăn lại, trong miệng còn nói thảm: “Muốn ngủ thì về nhà ngủ... Chạy đến nơi như thế này làm gì.”

Trương Thanh không biết, nhưng Thượng Dật Cảnh đã trải qua đời trước, hiểu biết về con đường giao dịch và kịch bản thương nghiệp hơn bất kì kẻ nào.

Nơi như thế này...

Thượng Dật Cảnh mím môi, ánh mắt nhìn Hoa Khâm có chút phức tạp.

Trương Thanh đi đến bên cạnh Hoa Khâm, nâng Hoa Khâm còn đang ngủ lên, nhưng bởi vì không chú ý, thân thể lung lay, lập tức nghiêng về một bên, vẫn là nhờ có Thượng Dật Cảnh giúp nên mới ổn định trở lại, trong nháy mắt khi chạm vào, Thượng Dật Cảnh ngửi thấy một mùi rượu nồng đậm.

Mà hành động này cũng đánh thức Hoa Khâm từ trong cơn ngủ nghỉ ngơi tỉnh táo lại.

Cô lập tức mở đôi mắt còn hơi buồn ngủ ra. Nhìn thấy di Thanh đang diu mình, đầu tiên Hoa Khâm nhăn mày lại, cảm thấy rất khó chịu, sau đó mới lạnh nhạt nói cảm ơn, bản thân mình thì đứng thẳng dậy.

“Không sao chứ Hoa tổng, nếu không hay là để tôi đỡ cậu?” Trương Thanh thử thăm dò hỏi một chút.

“Không cần, cảm ơn.” Giọng nói Hoa Khâm trầm thấp: “Về nhà thôi.”

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisann-.

Tài xế Lưu đã chờ ở trong xe, Trương Thanh trực tiếp ngồi trên ghế lái phụ, còn Hoa Khâm và Thượng Dật Cảnh ngồi ở phía sau.

Hoa Khâm cảm thấy hơi đau đầu, vì thế xoa xoa huyệt thái dương, nhưng không biết làm sao ánh mắt lại rơi vào trên người Thượng Dật Cảnh, tầm mắt đảo qua đảo lại trên mặt Thượng Dật Cảnh.

Chắc... Khuôn mặt này, nếu như làm mình tỉnh thì..

Ý tưởng này vừa nảy ra, giống như là cây non nhanh chóng trưởng thành trở thành đại thụ, Hoa Khâm không khống chế được suy nghĩ tiếp theo của mình.

Lông mày là mày kiếm, nhìn qua rất anh tuấn.

Đôi mắt là mẫu mắt tiêu chuẩn, rất có thần... Cũng rất câu người, thích hợp với hình tượng yêu nghiệt, quyến rũ.

Mũi cao, không làm hạ thấp giá trị nhan sắc.

Nhưng mà làn da cần phải bôi bỏ một chút.

Cánh môi...

Cánh môi rất mỏng, lộ ra chút ửng đỏ, hình như rất thích hợp để hôn?

Giống như...

Đôi mắt Hoa Khâm híp lại, nhưng nếu nhìn kỹ, trong mắt đã bị sương mù bao phủ, không nhìn thấy được thần trí.

Cô nhìn không được trong lòng suy nghĩ về điểm này.

Nói với hai người ngồi phía trước nâng tầm chắn ở giữa lên trong sự nghi hoặc của Thượng Dật Cảnh.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisann-.

Chờ khi tầm chắn hoàn toàn che khuất tầm mắt ở phía trước, Hoa Khâm mới giữ chặt đầu của Thượng Dật Cảnh lại, để hắn đối diện với mình, nhẹ nhàng đặt môi lên.

Đôi mắt Thượng Dật Cảnh lập tức trừng lớn.

Hoa Khâm nhú mày không vừa lòng, tiếp tục vron đầu lưỡi liếm vào cánh môi Thượng Dật Cảnh.

Sau đó hoàn toàn đưa tới, cánh môi kề sát lại cọ cọ thêm chút lát, cô mới lập tức duỗi lưỡi, cạy cánh môi của Thượng Dật Cảnh ra.

Thượng Dật Cảnh lập tức bừng tỉnh, sau đó phản ứng lại, duỗi tay đẩy Hoa Khâm đang trên người mình, trong lòng ghê tởm chỉ muốn tìm một chỗ nôn hết ra.

Rốt cuộc Hoa Khâm suy nghĩ cái gì mà lại dám hôn một người đàn ông! (Hoi high đam=))

Không đúng... Thượng Dật Cảnh hấn hiện tại còn chưa thể xem là đàn ông, nhiều nhất chỉ có thể tính là một bé trai, Hoa Khâm người này bị điên rồi!

Nhưng hấn mới vừa lau miệng, cũng không biết làm sao lại chọc tới cô, chỉ nhìn thấy đôi mắt Hoa Khâm nhanh chóng trầm xuống, sau đó lại kéo hấn trở về, ôm chặt vào trong ngực cô, giọng nói từ tính gọi cảm xưa nay chưa từng có.

“Để tôi hôn cậu.”

27/9/2019

So hot luôn mấy nàng ơi =)) nóng quá nóng quasss, ai hóng chương sau khônggg??

Tui nghi ngờ đây là truyện đam mềo trá hình, nếu không nữ giả nam trang thì nó sẽ là đam thậttt. Lạnh lùng độc chiếm bá đạo phúc hắc cường công X ngạo kiều trong ngoài bất nhất cường thụ =))))))

Sau đó sẽ là một câu chuyện máu chó văng đầy đầu =)) cầm tù play, phòng tắm play, thư phòng play... há há =))

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cầm Thú, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôn cái rắm!

Đáy mắt Thượng Dật Cảnh hiện lên sát ý, mặc kệ tránh thoát như thế nào cũng không thể để người phía sau vậy lại.

Ngược lại là hấn, bởi vì gãy giữa quá độ, cánh tay bị Hoa Khâm lôi kéo đã bầm lên.

Không biết vì sao lại chọc giận người ở phía sau, Thượng Dật Cảnh bị ném mạnh xuống, cả người ngã vào cửa xe, đầu đập vào pha lê cứng rắn, đau đớn làm hấn nhú chặt mày.

Sau đó bị Hoa Khâm bao chặt lại, dòn hấn vào trong góc, thô bạo hôn lên.

Mẹ nó!

Đôi tay dưới thân Thượng Dật Cảnh nắm chặt rồi lại buông lỏng, buông lỏng rồi lại nắm chặt, đến mức khớp xương cũng trắng bệch.

Trong nháy mắt, Thượng Dật Cảnh thật sự cũng không muốn quan tâm đến gì hết.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisann-.

Sát ý trong đầu rốt cuộc không ức chế được, từ đầu đến chân chỉ có một suy nghĩ.

Giết chết anh ta.

Giết anh ta là được.

Loại sĩ nhục này...

Còn phải nhìn sao?

Một bàn tay của hấn chậm rãi ôm cổ Hoa Khâm, một tay khác đã bóp cổ Hoa Khâm, thậm chí hơi siết chặt.

Chỉ là trong nháy mắt cuối cùng lại buông lỏng.

Mây là quân nhân.

Thượng Dật Cảnh nhắc nhở bản thân.

Chỉ cứu người chứ không được giết người.

Huống chi, lấy thân thể của mình hiện tại, thật sự có thể giết chết anh ta sao?

Coi như bị chó cắn một cái đi, Thượng Dật Cảnh, chẳng lẽ mẹ nó còn muốn cắn trả?

Nỗ lực thuyết phục bản thân nửa ngày, cuối cùng Thượng Dật Cảnh vẫn nhắm chặt đôi mắt lại, lựa chọn mắt không thấy thì tâm sẽ không phiền.

Nhưng người nào đó được một tác lại muốn tiến thêm một thước! Mẹ nó, còn đuổi cả đầu lưỡi vào, đuổi đầu lưỡi em gái mi! Cả người đều là mùi rượu, lại còn muốn dùng lưỡi cạy miệng hân, đây là muốn phụ nữ đến điên rồi!

Thượng Dật Cảnh gất gao ngậm chặt miệng, sắc mặt hơi dữ tợn.

Nhưng giống như "Anh có kẻ Trương Lương, tôi có thang qua tường" [1], sau khi Hoa Khâm ý thức được Thượng Dật Cảnh kháng cự, lập tức đuổi một bàn tay vào trong áo của Thượng Dật Cảnh.

Thượng Dật Cảnh quả thực muốn chửi mẹ nó, mà hân cũng đã nhìn không được nói tục.

"Họ Hoa kia, anh nhìn cho rõ đây, lão tử là em trai của anh! Em trai!!! Không phải phụ nữ, lão tử còn là một đứa trẻ vị thành niên, anh thật con mẹ nó lại hạ miệng được! Văn nhả bại hoại!"

Thượng Dật Cảnh nghe được tiếng cười khê trầm thấp của Hoa Khâm.

Hân nhìn thấy trong đôi mắt đen phảng phất như vực sâu của Hoa Khâm xuất hiện một chút châm chọc, sau đó Hoa Khâm tạm thời rời khỏi môi hân, cắn cắn tai trái của hân.

Tiếng nói từ tính gọi cảm vang lên: "Cậu thật sự... Là em trai của tôi sao?"

Thượng Dật Cảnh hơi khựng lại, đồng tử hơi co rút, ngay cả hơi thở Hoa Khâm phun ra khi nói chuyện truyền vào lỗ tai hân mang đến cảm xúc tê dại cũng trực tiếp xem nhẹ: "Vì sao lại không phải? Anh nhìn cho rõ gương mặt này của tôi!"

Hoa Khâm lại cười khê thêm lần nữa.

Truyện được đăng tải trên wattpad @-alesrisann-.

"Em trai tôi sẽ không dùng ánh mắt này và giọng điệu này để nói chuyện với tôi."

"Không đúng." Hoa Khâm dùng một chút, vờn đầu lưỡi liếm vành tai Thượng Dật Cảnh, lại cảm thấy không đủ, khê cắn rồi cọ xát trong chốc lát, trong mắt lạnh lẽo rõ ràng, nơi nào còn đáng vẻ như đang say rượu.

"Hoặc là nói, người đang chiếm thân thể của em trai tôi là ai?"

Thượng Dật Cảnh chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị nhận ra.

Rõ ràng đã ở trong thân thể này bảy năm, huống chi bản thân nguyên chủ mới chỉ ba tuổi, ai nhìn ra được bên trong thay đổi thành người khác?

Nhưng người Hoa Khâm này, chưa từng tiếp xúc với tính cách thật sự của nguyên chủ!

Cánh môi Thượng Dật Cảnh khô khốc, sắc mặt cũng trầm xuống, hân biết không cần phải phủ nhận nữa, Hoa Khâm đã nhận định hân không phải là em trai của anh ta: "Vậy anh muốn như thế nào đây, giết tôi?"

"Giết cậu?" Hoa Khâm lập lại, mỉm cười ra tiếng: "Làm sao có thể chứ, yêu thương cậu còn không hết nữa mà..."

Dạ dày Thượng Dật Cảnh quay cuồng, hân thật tình không hiểu, Hoa Khâm làm sao có thể nói những lời buồn nôn này với người đàn ông cùng giới tính chứ.

Cứ tiếp tục như vậy, hân cảm thấy mình sẽ sinh ra bóng ma tâm lý với đàn ông mất.

"Cậu chỉ cần nói cho tôi biết, tên thật của cậu, cậu từ đâu tới thì chuyện đêm nay chúng ta sẽ xem như chưa từng xảy ra, hử?" Giọng điệu Hoa Khâm khê trầm xuống, rất lười biếng.

Thượng Dật Cảnh trầm mặc nửa ngày, thấp giọng đáp: "Được."

Nhưng...

"Anh có thể lấy bàn tay đang đặt trong quần áo của tôi ra trước được không? "

[1] Nguồn: SCTV9

Dân không cop được nên tạm để ảnh chú thích cho mn vậy.

9. Kế Trương Lương (張良計)

Người Quảng Đông có câu tục ngữ là "Anh có kế Trương Lương, tôi có thang qua tường" (你有張良計，我有過牆梯). Đủ để biết kế sách của Trương Lương lợi hại thế nào! Lúc ông ta còn trẻ, từng mướn một vị đại lực sĩ hành thích Tần Thủy Hoàng để báo thù mất nước. Vị lực sĩ này đã dùng một cây búa lớn đập ngự giá của Tần Thủy Hoàng tan nát. Tiếc là vua Tần lại ngồi ở một xe ngựa khác nên đã thoát khỏi đại nạn này. Đời sau miêu tả về việc đánh sai mục tiêu chính là "nhắm vào xe phụ". Sau đó Trương Lương dùng kế mưu trí giúp đỡ Lưu Bang bình định thiên hạ. Những câu thành ngữ "Bày mưu tính kế, quyết thắng ngàn dặm" là để miêu tả vị trí giả Trương Lương này.

Xem về Trương Lương: https://vi.wikipedia.org/wiki/Trương_Lương

29/9/2019

Huhu khi nào rảnh Dân sẽ beta lại mấy chương đầu, sửa cả chục lần mà vẫn thấy nó nát vì QAQ lúc đọc lại Dân chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống QAQ

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Quốc Dân: Thiếu Niên Ác Ma Cảm Thủ, Nhẹ Trêu Chọc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.